

Arrest

nr. 210 455 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 13 september 2018 waaruit blijkt dat de voorzitter aan de verwerende partij vraagt een schriftelijk verslag op te stellen m.b.t. de neergelegde nota van de verzoekende partij en het schriftelijk verslag aan de Raad over te maken uiterlijk tegen 25 september 2018, en dat de voorzitter de zaak in voortzetting zet op een nog nader te bepalen datum.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 20 september 2018.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 28 september 2018.

Gelet op de beschikking van 21 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters vader, D.H., die verklaarde op 21 december 2003 België te zijn binnengekomen samen met zijn ouders, diende op 26 juli 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 mei 2012 ondertekende de vader van verzoeksters vader een REAB-verklaring van IOM voor zijn hele gezin. In maart 2014 is de vader van verzoeksters vader gerepatriëerd naar Servië.

Op 30 november 2012 weigerde de commissaris-generaal om het verzoek in hoofde van verzoeksters vader, een onderdaan van een veilig land van herkomst (Servië), in overweging te nemen.

Deze beslissing luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 26/07/2012
Overdracht CGVS: 19/11/2012*

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 27 november 2012 van 14u00 tot 15u15, in het Nederlands. Uw advocaat, meester Debandt, loco meester Verstrepen woonde het volledige gehoor bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Podjevo, Servië (het huidige Kosovo) en van Rom origine. Uw ouders H. R. (O.V. (...)) en D. S. (O.V. (...)) lieten u echter niet registreren waardoor u nu staatloos zou zijn. U verliet Servië in 1998 samen met uw ouders. U stelt niet terug te kunnen Naar Servië omdat u geen papieren heeft en u het Servisch niet machtig bent. U besloot zelf een asielerzoek in te dienen om Belgische documenten te bemachtigen. U kwam aan in België op 25 augustus 1998 en vroeg asiel aan op 26 juli 2012.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een attest van de gemeente Nis, enkele verklarende brieven van Mevrouw H. D.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier alsook op basis van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkele vrees koestert ten opzichte van Servië. U zou er naar eigen zeggen niet naar kunnen terugkeren omdat u niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt omdat u nooit in Servië werd geregistreerd (cgvs, p.4). Deze bewering gaat echter in tegen eerdere verklaringen van uw moeder in het kader van haar verschillende asielverzoeken. Zij stelde immers over een Servische geboorteakte (cgvs D. S. 15/02/2000, p. 1) te beschikken. Uw moeder stelde tijdens een later gehoor ook dat haar kinderen weldegelijk over Servische geboorteaktes beschikten, maar dat alles 'daar' (i.e. in haar land van herkomst) gebleven was (cgvs D. S. 05/03/2007, p.4). Hieraan dient te worden toegevoegd dat uw vader, die momenteel in Servië verblijft (cgvs, p. 3), over een Servisch paspoort beschikt dat geldig is tot 21 juni 2014. Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat u nooit door de Servische autoriteiten zou zijn geregistreerd. Bijgevolg kan dit gebrek aan registratie niet als een hindernis voor een terugkeer naar Servië worden aanzien. Het attest van de gemeente Nis dat u voorlegt toont louter aan dat u niet bent ingeschreven in het geboorteregister van Nis, maar niets meer. Dit attest sluit op zich een eventuele registratie in een andere stad van Servië niet uit. En hoewel u stelt dat de Servische ambassade de zaak onderzocht heeft en bevestigd heeft dat u niet in Servië geregistreerd bent, legt u hiervan geen enkel materieel bewijs voor (cgvs, p. 3, 4).

Daarnaast stelde u niet terug te kunnen omdat u de taal niet spreekt (cgvs, p. 3). Uit het feit dat u de Servische taal niet machtig zou zijn kan echter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus worden afgeleid. Er kan immers niet worden ingezien hoe dit gebrek aan kennis van de landstaal ertoe zou leiden dat hierdoor de fundamentele mensenrechten in die mate in het gedrang zouden komen, zodanig dat uw leven in Servië ondraaglijk zou worden. Er kan evenmin worden ingezien hoe dit zou kunnen leiden tot een behandeling die kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat uw asiel aanvraag niet in overweging kan nemen. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers, de documenten opgesteld door Mevrouw H. D. kunnen niet beschouwd worden als objectief bewijsmateriaal.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

De Raad verwierp het beroep dat tegen de beslissing van 30 november 2012 van de commissaris-generaal werd ingediend (RvV 18 maart 2013, nr. 99 037).

1.2. Op 19 januari 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeksters vader heeft ingediend tegen de beslissing van 2 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod voor acht jaar (RvV 19 januari 2015, nr. 136 582).

1.3. Verzoeksters moeder, die op 28 juli 2010 België is binnengekomen met een Servisch paspoort geldig van 29 juni 2010 tot 29 juni 2020, diende op 20 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij werd door haar vader meegebracht en zij reisden met de bus. Sindsdien verbleef zij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België, waardoor de dienst Voogdij van de FOD Justitie haar onder haar hoede nam op 31 januari 2012 en op 2 februari 2012 een voogd aanstelde. De voogdij verviel van rechtswege op 3 oktober 2012.

Op 13 februari 2012 werd verzoekster geboren te Antwerpen.

De verblijfsmachtigingsaanvraag werd op 24 april 2012 onontvankelijk verklaard. Dezelfde dag werd de voogd van verzoeksters moeder bevolen om haar terug te brengen naar Servië, omdat haar verblijf is verstreken sinds 28 oktober 2010.

1.4. Verzoeksters moeder diende op 26 juli 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2012 weigerde de commissaris-generaal om haar verzoek in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst (Servië) in overweging te nemen.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/07/2012

Overdracht CGVS: 19/11/2012

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 27 november 2012 van 15u20 tot 15u30, bijgestaan door een tolk die het Rom machtig is. Uw advocaat, meester Debandt, loco meester Verstrepen woonde het volledige gehoor bij.

A. Feitenrelaas

U, een Servisch staatsburger van Roma origine, verklaarde afkomstig te zijn van Subotica. Enkele jaren geleden leerde u uw echtgenoot H. D. (O.V. (...)) kennen via internet. Om bij hem te zijn reisde u enige jaren gelden naar België. U stelde nooit problemen te hebben gekend in Servië, maar staatloos te zijn en vraagt asiel aan om Belgische identiteitsdocumenten te verkrijgen. U kwam aan in België op 28 juli 2010 en vroeg asiel aan op 26 juli 2012.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw Servische paspoort voor.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier alsook op basis van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien 1 een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst stelde u tijdens uw gehoor dat u staatloos zou zijn (cgvs, p. 3). Dit is echter in flagrante tegenspraak met de documenten die u presenteerde. U legde immers een geldig Servisch paspoort neer, er kan in uw geval dan ook geen sprake zijn van staatloosheid.

Verder stelde u nooit problemen te hebben gekend in Servië (cgvs, p. 3) en enkel, net als uw echtgenoot asiel aan te vragen in de hoop Belgische identiteitsdocumenten te bemachtigen (cgvs, p. 3). Er dient echter op te worden gewezen dat asiel of subsidiaire bescherming enkel wordt verleend aan personen die een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of het lijden

van ernstige schade zoals bedoelt in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk kunnen maken. U gaf echter zelf aan dat u geen van beide vreesde.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Op 11 december 2012 werd verzoeksters moeder een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 3 december 2012 dienden verzoeksters ouders, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind E.H., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 juli 2013 werd verzoeksters broer R.B geboren te Antwerpen. Op 16 november 2014 werd verzoeksters zus S.B. geboren te Antwerpen.

Op 5 januari 2016 verwierp de Raad het beroep dat verzoeksters ouders hadden ingediend tegen de beslissing van 18 september 2013 waarbij de verblijfsmachtigingsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, alsook de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvV 5 januari 2016, nr. 159 513).

1.6. Op 14 maart 2017 was verzoeksters moeder het voorwerp van een administratieve controle en werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod voor twee jaar. Zij en haar kinderen werden overgebracht naar een FITT-woning te Sint-Gillis-Waas, waar zij op 25 april 2017 uit vertrokken.

Op 9 oktober 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoeksters moeder heeft ingediend tegen de beslissing van 14 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod voor twee jaar (RvV 9 oktober 2017, nr. 193 336).

1.7. Op 10 augustus 2017 werd verzoeksters zus Z.B. geboren te Antwerpen.

1.8. Op 5 december 2017 was verzoeksters moeder opnieuw het voorwerp van een administratieve controle en werd opnieuw de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zij en haar kinderen werden overgebracht naar een FITT-woning te Zulte, waar zij op 6 december 2017 uit vertrokken.

1.9. Op 18 juli 2018 werd een akkoord bekomen van de Servische autoriteiten om verzoeksters moeder en haar kinderen terug te laten keren naar Servië, waarna een doorlaatbewijs voor de moeder en de kinderen werd afgeleverd, geldig van 7 augustus 2018 tot 7 november 2018.

Op 13 augustus 2018 was verzoeksters moeder het voorwerp van een administratieve controle.

Op 14 augustus 2018 werd de beslissing genomen voor verzoeksters moeder en haar vier minderjarige kinderen, E.H. (°2012), R.B. (°2013), S.B. (°2014) en Z.B. (°10 augustus 2017), tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B(...)

voornaam: E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

en haar minderjarige kinderen:

H(...) E(...), geboren op (...)2012 van Servische nationaliteit
B(...) R(...), geboren op (...)2013 van Servische nationaliteit
B(...) S(...), geboren op (...)2014 van Servische nationaliteit
B(...) Z(...), geboren op (...)2017 van Servische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zwijndrecht op 14.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

2° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017.

Betrokkene werd gehoord op 14.08.2018 door de politiezone van Zwijndrecht en verklaarde dat haar man in België woont en momenteel in de gevangenis zit. Uit het administratief dossier blijkt dat het gaat om de heer H(...) D(...), over wie ze op 05.12.2017 verklaarde dat ze samen is met hem, maar niet getrouwd zijn. Verder heeft betrokkene vier minderjarige kinderen:

H(...) E(...) (°(...)2012), B(...) R(...) (°(...)2013), B(...) S(...) (°(...)2014) en B(...) Z(...) (°(...)2017). Enkel het oudste kind, H(...) E(...) werd erkend door de heer H(...) D(...).

Uit het administratief dossier blijkt dat niet enkel betrokkene, maar ook haar vier kinderen en haar partner H(...) D(...) geen recht op verblijf hebben en reeds een bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden, aangezien ze geen verblijfsrecht in België hebben en dus allemaal België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet ingeroepen worden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden.

Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van betrokkene, H(...) D(...), en (vermoedelijke) vader van de kinderen van betrokkene, momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft. Ook hij heeft geen verblijfsrecht. Ook voor hem blijft de verplichting gelden om terug te keren naar het land van herkomst, eens hij de gevangenis verlaat. Een repatriëring van de kinderen samen met hun moeder houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Een tijdelijke scheiding van zijn kinderen is nu al aan de orde. Moderne communicatiemiddelen kunnen de heer H(...) D(...) in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en zijn familiaal leven met hen verder te onderhouden. Bovendien heeft hij feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daaruit blijkt dat het recht op een privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 23.05.2016 heeft hij namelijk een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan afzetterij van dranken, spijzen, logies, huurrijtuig, gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. De heer H(...) D(...) heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 09.02.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 12 maanden.

Betrokkene werd gehoord op 14.08.2018 door de politie van Zwijndrecht en verklaarde dat zij en haar kinderen niet ziek zijn. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Ook verklaarde betrokkene in het voormelde hoorrecht dat haar schoonfamilie in België woont, het gaat om haar schoonmoeder en twee schoonbroers. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is sinds 28.07.2010. Haar eerste aanvraag tot regularisatie van haar verblijf dateert slechts van 20.09.2011. Betrokkene heeft dus meer dan een jaar laten verstrijken vooraleer zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd samen met haar kinderen tweemaal overgebracht naar een FITT-woning ter voorbereiding van haar terugkeer naar Servië. Telkens kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), respectievelijk op 14.03.2017 en op 05.12.2017. Tot tweemaal toe is zij verdwenen uit die woning en trachtte zij samen met haar gezin te ontsnappen aan de Belgische autoriteiten: eerst op 24.04.2017 uit de woning te Sint-Gillis-Waas, daarna op 06.12.2017 uit de woning te Zulte.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 11.12.2012, 18.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017 die haar betekend werden op respectievelijk 13.12.2012, 26.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende haar eerste aanvraag tot regularisatie in op 20.09.2011 (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geweigerd op 24.04.2012, betekend op 31.05.2012. Op 26.07.2012 deed betrokkene al een nieuwe poging om haar verblijf in België te regulariseren, ditmaal via een asielaanvraag.

Die aanvraag werd op 30.11.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en betekend aan betrokkene op 03.12.2012. Onmiddellijk na kennisgeving van de beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Ook deze aanvraag werd negatief afgesloten door Dienst Vreemdelingenzaken op 18.09.2013 en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene werd van die beslissingen in kennis gesteld op 26.09.2013.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zwijndrecht op 14.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig paspoort en respecteert bijgevolg de reglementering niet. Zij kan met haar eigen middelen niet vertrekken. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is aangekomen op 28.07.2010. Zij diende pas op 20.09.2011 een eerste aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24.04.2012 en aan betrokkene betekend op 31.05.2012 via haar toenmalige voogd, samen met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Betrokkene diende op 26.07.2012 een asielaanvraag in samen met haar dochter H(...) E(...) (°13.02.2012). Het CGVS heeft op 30.11.2012 een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname, wat betekend werd op 03.12.2012.

Daaropvolgend werd op 11.12.2012 ook een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies), waarvan betrokkene in kennis werd gesteld op 13.12.2012 per aangetekend schrijven. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Betrokkene diende meteen na de negatieve beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, een tweede aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980, dit samen met haar dochter H(...) E(...) (°(...)2012). Op 06.07.2013 werd betrokkene overigens moeder van een zoon, B(...) R(...). Haar aanvraag werd op 18.09.2013 onontvankelijk verklaard door DVZ. Er werd ook een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en beide beslissingen werden aan betrokkene betekend op 26.09.2013. Op 24.10.2013 diende betrokkene een beroep in tegen de beslissing tot onontvankelijkheid, wat bij arrest van de RVV werd verworpen op 05.01.2016.

Op 14.03.2017 werden betrokkene en haar drie kinderen – H(...) E(...) (°(...)2012), B(...) R(...) (°(...)2013) en B(...) S(...) (°(...)2014) – aangehouden door de lokale politie van Zwijndrecht wegens illegaal verblijf. Zij kregen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en werden overgebracht naar de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas. Betrokkene kreeg bovendien ook een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13 sexies). Beide beslissingen werden betekend op 14.03.2017. Op 28.03.2017 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de RVV tegen het opgelegde inreisverbod, wat op 09.10.2017 verworpen is.

Tijdens hun verblijf in de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas werd op verschillende momenten een terugkeer naar Servië aangekaart door de FITT-coaches. Betrokkene antwoordde niet te willen terugkeren naar haar thuisland. Het is echter niet duidelijk of zij haar situatie goed kan inschatten, een diepgaand gesprek over de mogelijkheden lukt niet. Uit het administratief dossier blijkt meermaals dat betrokkene het allemaal niet lijkt te begrijpen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene uit de woning is ontsnapt op 25.04.2017.

Op 05.12.2017 biedt betrokkene zich aan bij de politie van Zwijndrecht. Volgens het administratief verslag wenst zij haar echtgenoot te verlaten met haar vier kinderen en zoekt zij daarvoor hulp bij de politiediensten. Betrokkene kreeg (opnieuw) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en werd samen met haar kinderen – H(...) E(...) (°(...)2012), B(...) R(...) (°(...)2013), B(...) S(...) (°(...)2014) en B(...) Z(...) (°(...)2017) – overgebracht naar de FITT-woning te Zulte. Een dag later al bleek dat het gezin niet langer in de terugkeerwoning verbleef.

Uit het administratief dossier blijkt dat niet enkel betrokkene, maar ook haar vier kinderen en haar partner H(...) D(...) geen recht op verblijf hebben en reeds een bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden, aangezien ze geen verblijfsrecht in België hebben en dus allemaal België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet ingeroepen worden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van betrokkene, H(...) D(...), en (vermoedelijke) vader van de kinderen van betrokkene, momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft. Ook hij heeft geen verblijfsrecht. Ook voor hem blijft de verplichting gelden om terug te keren naar het land van herkomst, eens hij de gevangenis verlaat. Een repatriëring van de kinderen samen met hun moeder houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Een tijdelijke scheiding van zijn kinderen is nu al aan de orde. Moderne communicatiemiddelen kunnen de heer H(...) D(...) in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en zijn familiaal leven met hen verder te onderhouden. Bovendien heeft hij feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daaruit blijkt dat het recht op een privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 23.05.2016 heeft hij namelijk een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan afzetterij van dranken, spijzen, logies, huurrijtuig, gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. De heer H(...) D(...) heeft zich eveneens schuldig gemaakt

aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 09.02.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 12 maanden.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2010 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft haar geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing).

Het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstoring zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden.

Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfsituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie en dat van haar gezin zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Vandaag werd betrokkene, samen met haar kinderen, opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Om te voorkomen dat zij opnieuw onrechtmatig zouden verdwijnen uit een FITT woning, worden zij overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is sinds 28.07.2010. Haar eerste aanvraag tot regularisatie van haar verblijf dateert slechts van 20.09.2011. Betrokkene heeft dus meer dan een jaar laten verstrijken vooraleer zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd samen met haar kinderen tweemaal overgebracht naar een FITT-woning ter voorbereiding van haar terugkeer naar Servië. Telkens kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), respectievelijk op 14.03.2017 en op 05.12.2017. Tot tweemaal toe is zij verdwenen uit die woning en trachtte zij samen met haar gezin te ontsnappen aan de Belgische autoriteiten: eerst op 24.04.2017 uit de woning te Sint-Gillis-Waas, daarna op 06.12.2017 uit de woning te Zulte.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 11.12.2012, 18.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017 die haar betekend werden op respectievelijk 13.12.2012, 26.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende haar eerste aanvraag tot regularisatie in op 20.09.2011 (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geweigerd op 24.04.2012, betekend op 31.05.2012. Op 26.07.2012 deed betrokkene al een nieuwe poging om haar verblijf in België te regulariseren, ditmaal via een asielaanvraag.

Die aanvraag werd op 30.11.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en betekend aan betrokkene op 03.12.2012. Onmiddellijk na kennisgeving van de beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Ook deze aanvraag werd negatief afgesloten door Dienst Vreemdelingenzaken op 18.09.2013 en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene werd van die beslissingen in kennis gesteld op 26.09.2013.

Betrokkene werd op 14.08.2018 gehoord door de politie van Zwijndrecht en verklaarde dat zij niet kan terugkeren naar Servië omdat het er niet goed is en omdat haar kinderen hier school lopen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is sinds 28.07.2010. Haar eerste aanvraag tot regularisatie van haar verblijf dateert slechts van 20.09.2011. Betrokkene heeft dus meer dan een jaar laten verstrijken vooraleer zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd samen met haar kinderen tweemaal overgebracht naar een FITT-woning ter voorbereiding van haar terugkeer naar Servië. Telkens kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), respectievelijk op 14.03.2017 en op 05.12.2017. Tot tweemaal toe is zij verdwenen uit die woning en trachtte zij samen met haar gezin te ontsnappen aan de Belgische autoriteiten: eerst op 24.04.2017 uit de woning te Sint-Gillis-Waas, daarna op 06.12.2017 uit de woning te Zulte.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 11.12.2012, 18.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017 die haar betekend werden op respectievelijk 13.12.2012, 26.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende haar eerste aanvraag tot regularisatie in op 20.09.2011 (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geweigerd op 24.04.2012, betekend op 31.05.2012. Op 26.07.2012 deed betrokkene al een nieuwe poging om haar verblijf in België te regulariseren, ditmaal via een asielaanvraag.

Die aanvraag werd op 30.11.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en betekend aan betrokkene op 03.12.2012. Onmiddellijk na kennisgeving van de beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Ook deze aanvraag werd negatief afgesloten door Dienst Vreemdelingenzaken op 18.09.2013 en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene werd van die beslissingen in kennis gesteld op 26.09.2013.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden (Servië).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Zwijndrecht, en de verantwoordelijke van de gezinswoning in 127bis, de betrokkene, B(...), E(...), op te sluiten in de gezinswoning in 127bis.”

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werd ingesteld tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 207 956 van 21 augustus 2018.

1.10. Verzoekster heeft zich op 22 augustus 2018 vluchteling verklaard vanuit een gezinswoning in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel, waar zij, haar moeder, haar broer R. en zussen S. en Z. werden vastgehouden met het oog op een terugkeer naar Servië.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 24 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster samen met haar moeder werd gehoord op 28 augustus 2018.

Op 31 augustus 2018 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek kennelijk ongegrond. Deze beslissing werd op 31 augustus 2018 per drager betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent geboren in Antwerpen op 13 februari 2012. Je bent een Rom met de Servische nationaliteit. Je ouders, E(...) B(...) (O.V. X) en D(...) H(...) (O.V. X), zijn Rom afkomstig uit Servië. Je vader is in 1993 geboren in Podujevo (Kosovo), woonde nadien in Servië en kwam in 1998 naar België met zijn ouders, D(...) S(...) (O.V. X) en H(...) R(...) (O.V. X). De asielaanvraag van zijn ouders werd geweigerd en hij verbleef nadien illegaal in België. Je moeder is geboren in Mala Dobranja (Kosovo) en woonde in Novi Pazar (Servië) en Subotica (Servië). Zij kwam in 2010, op zestienjarige leeftijd, naar België om een traditioneel huwelijk aan te gaan met je vader die zij via het internet had leren kennen. Ze verbleef gedurende twee jaar illegaal in België. Op 26 juli 2012 dienden je ouders samen een eerste verzoek om internationale bescherming in. Je moeder verklaarde geen problemen te hebben gekend in Servië. Ze verklaarde dat al haar familie nog in Subotica verbleef. Je vader verklaarde dat hij geen Servische identiteitsdocumenten had en dat hij de Servische taal niet machtig was en Belgische documenten wou verkrijgen. Op 30 november 2012 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) inzake beide verzoeken over tot een beslissing van weigering van inoverwegingname. Er werd geoordeeld dat je vader niet aannemelijk had gemaakt dat hij niet over de Servische nationaliteit kon beschikken en dat het feit dat hij de Servische taal niet machtig was niet getuigde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie inzake subsidiaire bescherming. Inzake het verzoek van je moeder werd geoordeeld dat zij geen vrees koesterde ten aanzien van Servië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tegen deze beslissingen op 18 maart 2013. Je groeide verder op in België en verbleef hier illegaal samen met je gezin. Je vader verblijft momenteel in de gevangenis van Antwerpen. Jij, je moeder, je broer R.(...) en zussen S.(...) en Z.(...) (O.V. X) werden op 14 augustus 2018 vastgehouden in een gezinswoning in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op een terugkeer naar Servië. Je diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2018. Je moeder verklaarde tijdens het onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij ook een vrees koesterde voor je broer en zussen. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot bijgevolg ook voor hen een verzoek om internationale bescherming te registreren. Je verklaarde dat je in België geboren bent, hier naar school wenst te gaan en de dood vreest in Servië. Je moeder verklaarde dat zij vreest dat je in Servië geslagen zou worden, dat zij er geen familie heeft omdat al haar familie sinds 2012 Servië heeft verlaten, dat ze er geen dak boven haar hoofd heeft en dat je vader, haar man, niet naar Servië kan terugkeren. Ze voegde nog toe dat jij en je broer en zussen geen Servisch spreken.

Je bent in het bezit van een Belgische geboorteakte. Je advocaat legde in het kader van je verzoek tot internationale bescherming de volgende documenten neer: een schrijven d.d. 23 augustus 2018 met een uiteenzetting van alle redenen waarom jullie niet naar Servië terug kunnen, een rapport d.d. 17 augustus 2018 van pediater Dr. D(...) B(...) over jullie (psychische) toestand in de gezinswoning van het gesloten centrum, een observatieverslag d.d. 24 augustus 2018 van de centrumdirecteur van het

gesloten centrum 127bis betreffende jullie gedragingen in het centrum, een brief d.d. 7 april 2017 van het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende een weigering tot terugname van je vader, twee synthese- en discussienota's van het CGVS omtrent het belang van het kind en de beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige, een rapport van de ECRI (European Commission against Racism and Intolerance) over Servië d.d. 16 mei 2017, een EASO Country of Origin Information Report over Servië d.d. november 2016, een rapport van Amnesty International d.d. januari 2018 betreffende de mensenrechten in Servië, een artikel 'The Hard Life of Roma People in Serbia' d.d. 24 september 2015, een rapport van het Human Rights Committee van de Verenigde Naties betreffende Servië d.d. 10 april 2017, een samenvatting van rechtspraak van de CCE betreffende Roma met Kosovaarse origine uit Servië, en een samenvatting van verscheidene bronnen omtrent de situatie van de Roma in Servië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud, gezien je zeer jonge leeftijd en maturiteit, gevoerd met je voogd, je moeder, met behulp van een tolk Romani, zodat zij de in jouw hoofd ingeroepen vrees kon uiteenzetten. Je wens om zelf ook het woord te nemen tijdens dit persoonlijk onderhoud, werd eveneens ingewilligd. Bij de beoordeling van je verklaringen werd rekening gehouden met je jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien gevoerd in het bijzijn van je advocaat, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en documenten neer te leggen.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat je verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 17 december 2017 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat je afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast en rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van je verzoek.

Je moeder verklaarde vooreerst dat jullie in Servië geen familiale steun meer hebben aangezien al haar familieleden in het buitenland verblijven (CGVS, p. 6). Hierover dient opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van je moeder blijkt dat slechts één broer en twee zussen van haar in respectievelijk Duitsland of Frankrijk over een verblijfsstatuut beschikken (CGVS, p. 3, 10-11). Haar ouders en overige broers en zussen verblijven volgens haar verklaringen momenteel allen zonder verblijfsdocumenten in Duitsland (CGVS, p. 10-11). Gelet op het feit dat het grootste deel van de familie van je moeder geen verblijfsrecht heeft in een ander land buiten Servië, kan niet zonder meer geconcludeerd worden dat je moeder in Servië de facto niet over een sociaal netwerk zou kunnen beschikken. Dat je moeder geen familie of geen sociaal netwerk meer zou hebben of zou kunnen hebben in Servië is hoe dan ook een blote bewering die niet kan overtuigen. In dit kader dient ook verwezen te worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in Subotica, waar je moeder heeft verbleven voor haar vertrek naar België, ngo's actief zijn en initiatieven ondernomen worden om Roma, en specifiek Roma die gedwongen terugkeren uit West-Europa, te ondersteunen. Zo heeft de Ekumenska Humanitarna Organizacija (Ecumical Humanitarian Organisation) een lopend project om teruggekeerde Roma te ondersteunen. Ook de ngo Roma Education Centre is op dit vlak actief en voorziet in juridische bijstand betreffende het verkrijgen van documenten evenals ondersteuning bij de integratie van de kinderen in het Servische onderwijssysteem. Het Roma Education Centre heeft

eveneens als missie om de levensomstandigheden van de Roma te verbeteren en hen meer te betrekken bij het lokale beleid. Bovendien snijdt het argument van je moeder dat zij over geen sociaal netwerk zou beschikken bij terugkeer naar Servië geen hout, gezien de reeds aanwezige Romagemeenschap in Subotica, de aanwezigheid van de hiervoor vermelde ngo's die Roma ondersteunen en gezien er niet van je moeder wordt verwacht dat zij zich met haar kinderen elders in Servië, buiten haar regio van herkomst, zou vestigen.

Je moeder verklaarde eveneens dat haar man, jouw vader, in België verblijft en niet kan terugkeren naar Servië (CGVS, p. 13). Een poging tot terugname in het kader van een mogelijke repatriëring werd door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken immers verworpen op 7 april 2017. Je advocate legde hiervan een attest neer. Er dient vastgesteld te worden dat in dit attest vermeld staat dat je vader enkel kan teruggenomen worden indien hij een geboorteakte voorlegt of een ander document dat aantoont dat hij de zoon is van D.(...) S.(...) en H.(...) R.(...). Deze laatsten, je grootouders, legden in het kader van hun asielaanvraag destijds wel identiteitsdocumenten neer die aantoonde dat zij beiden over de Servische nationaliteit beschikten (zie beslissing CGVS 'weigerings van in overwegingname' van S.(...) D.(...) d.d. 16/08/2012, toegevoegd aan het administratief dossier). Het voorgelegde attest en het feit dat de poging tot terugname op dat moment faalde zijn dan ook onvoldoende om te kunnen concluderen dat je vader, als zoon van ouders met de Servische nationaliteit en als vader van kinderen met de Servische nationaliteit, niet beschikt of, mits het ondernemen van de nodige stappen, niet kan beschikken over de Servische nationaliteit en dat hij bijgevolg onmogelijk terug zou kunnen keren naar Servië zoals wordt aangehaald in het schrijven van je advocaat, d.d. 23 augustus 2018 (p. 4). Je moeder haalde nog aan dat zij wenst hier bij haar man te kunnen blijven (CGVS, p. 7), maar zij verliest hierbij uit het oog dat voorliggende beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van jou en je familieleden te verhinderen of te bemoeilijken. Het doel van de asielprocedure is om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst om één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Voorliggende beslissing houdt bijgevolg enkel in dat een internationale beschermingsstatus wordt geweigerd, maar houdt geenszins een absoluut verbod in voor jou of je moeder om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven volgens de geëigende procedures, noch heeft deze beslissing tot gevolg dat jij of je moeder definitief van je vader zouden worden gescheiden. Ook het argument van je advocaat in haar schrijven d.d. 23 augustus 2018 (p. 4) dat je enkel op je moeder kan vertrouwen voor familiale steun, gezien je vader zich in de gevangenis in België bevindt, kan - gelet op hetgeen hiervoor werd vermeld over je moeder die niet zou kunnen beschikken over een sociaal netwerk of familiale steun - niet worden weerhouden. Het CGVS erkent je inherent kwetsbare profiel als minderjarige en bracht dit profiel ook in rekening bij de beoordeling van de door jou ingeroepen vrees net als de situatie van kwetsbare kinderen in Servië en het hoger belang van het kind. Er moet echter ook op gewezen worden dat je een begeleide minderjarige bent en er bij de beoordeling van de door jou ingeroepen vrees zodoende ook rekening gehouden moet worden met je persoonlijke familiale situatie. Aangezien je moeder haar kwetsbare profiel als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen die niet kan rekenen op de steun van haar familie of een sociaal netwerk niet aannemelijk wist te maken, zoals hiervoor uiteengezet, kan evenmin besloten worden dat je bij terugkeer het slachtoffer zou worden van vervolging of ernstige schade ten gevolge van je kwetsbare profiel als minderjarige dat onlosmakelijk verbonden is met je familiale situatie en het profiel van je moeder. In die zin is de opmerking van je advocaat in haar schrijven d.d. 23 augustus 2018 (p. 11) dat het risico bestaat dat je in een instelling zou kunnen terechtkomen en van je moeder zou worden gescheiden, gezien de afwezigheid van je vader en de precaire materiële situatie waarin je zou terechtkomen, louter speculatief, die zij verder niet in concreto aantoont.

Betreffende de verklaringen van jou en van je moeder dat je in België geboren bent, hier opgegroeid bent en dat je hier naar school wenst te gaan (CGVS, p. 6, 8) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het CGVS is enkel bevoegd je eventueel risico bij een terugkeer naar je land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure (artikel 9 bis), wenden tot de bevoegde overheidsinstantie, de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het feit dat je geen Servisch spreekt (CGVS, p. 6) is evenmin een motief dat aanleiding kan geven tot het toekennen van een vluchtelingenstatuut of een statuut van subsidiaire bescherming. Gelet op je jonge leeftijd kan immers aangenomen worden dat je je kan inschrijven op school en dat je de Servische taal meester kan maken zonder dat hier sprake is van een situatie die overeenstemt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor je broer en zussen. De opmerking van je advocaat in haar schrijven d.d. 23 augustus 2018 (p. 16) dat je waarschijnlijk door het feit dat je geen Servisch spreekt in een speciale school zal worden geplaatst voor kinderen met een intellectuele achterstand, hetgeen je ontwikkeling verder zou kunnen hypothekeren, betreft een louter hypothetische opmerking, die zij niet in concreto uitwerkt.

Betreffende de discriminatie die Roma ondergaan in Servië, die je advocaat aanhaalt in haar schrijven van 23 augustus 2018 (p. 5 ev.) en ter ondersteuning waarvan zij uit diverse algemene rapporten citeert, dient vooreerst gewezen te worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de opmerking van je advocaat dat Roma die terugkeren naar Servië bijzondere moeilijkheden kennen (CGVS, p. 14) en dat je moeder bijzondere begeleiding nodig heeft bij de opvoeding van de kinderen (schrijven advocaat d.d. 29/8/2018), dient andermaal gewezen te worden op

de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat in Servië en meerbepaald in Subotica, waar je moeder vandaan komt, meerdere initiatieven bestaan om Roma die terugkeren bij te staan bij re-integratie. Zo heeft de organisatie 'Ekumenska Humanitarna Organizacija (Ecumenical Humanitarian Organisation) een project lopen waarbij het specifiek de kinderen van teruggekeerde Roma bijstaat in meerdere gemeenten, waaronder Subotica. De NGO ECR (Roma Educational Centre) heeft als missie om de Roma in Subotica te betrekken bij het lokale beleid en hun levensomstandigheden te verbeteren. Verder blijkt uit informatie dat in de lokale basisschool meer dan 100 Roma kinderen zijn ingeschreven, dat er een Roma-assistent is. Er kan dan ook niet zonder meer a priori aangenomen worden dat je geen toegang tot het onderwijs zou kunnen krijgen of hierbij moeilijkheden zou kunnen ondervinden op grond van je Roma-etnie, zoals je advocaat suggereert in haar schrijven d.d. 23 augustus 2018 (p. 5).

Inzake de bemerkingen van je advocaat in haar schrijven d.d. 23 augustus 2018 betreffende de segregatie van Roma in het Servische onderwijs en het disproportionele aantal Roma kinderen die geplaatst worden in pleeggezinnen in Servië (pp. 5 en 11), dient overigens opgemerkt te worden dat dit beide fenomenen zijn waar je moeder zelf nog niet van gehoord bleek te hebben (CGVS, p. 12). Dat deze zaken je zouden kunnen overkomen in Servië, zijn bijgevolg puur hypothetisch en op geen enkel concreet gegeven gebaseerd. Hetzelfde geldt voor de bemerking van je advocaat dat jij of je zussen uitgehuwelijkt zouden kunnen worden (CGVS, p. 14). Je moeder bevestigde immers dat zij zelf uit vrije wil getrouwd is (CGVS, p. 14).

Voorts verklaarde jij dat je in Servië de dood vreest en verklaarde je moeder dat zij vreest dat jullie geslagen zouden worden in Servië (CGVS, p. 7). Je moeder vreest ook dat kinderen in Servië niet met rust gelaten worden (CGVS, p. 12). Naast de vaststelling dat dit alles een puur hypothetische vrees betreft - zo kon je moeder immers niet zeggen wie de kinderen niet met rust zou laten en wat ze precies zouden doen (CGVS, p. 12-13) -, dient opgemerkt te worden dat niets erop wijst dat jullie in geval van problemen met andere burgers in Servië geen beroep zouden kunnen doen op bescherming van de Servische autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor jou en je gezin sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijbehorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij

al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Betreffende het attest van pediater Dr. D.(...) B.(...), waarin gewag wordt gemaakt van psychische problemen die je ondervindt ten gevolge van je vasthouding in het gesloten centrum, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om een uitspraak te doen over (de omstandigheden van) je vasthouding. Jouw moeder verklaarde overigens dat jij, je broer en je zussen geen psychische problemen hebben (CGVS, p. 11). Bovendien verklaarde zij dat zij, behalve een gebrek aan documenten, geen problemen voorziet om een arts te kunnen consulteren in Servië (CGVS, p. 12). Betreffende de bewering van je moeder dat jij geen Servische documenten hebt en daardoor geen arts zou kunnen consulteren, dient vooreerst opgemerkt te worden dat je beschikt over de Servische nationaliteit aangezien je moeder deze bezit, gelet op haar geldig Servisch paspoort dat zich bevindt in haar administratieve dossier, en aangezien Servië akkoord ging met een terugnameverzoek van de Belgische staat voor jou en je broer en zussen. Mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen ten overstaan van de Servische bevoegde diensten kunnen voor jou aldus alle benodigde documenten geregeld worden.

Je advocaat legde na het gehoor nog een aantal rapporten neer betreffende de situatie van Roma in Servië. Deze rapporten betreffen een algemene situatie, handelen niet specifiek over jouw eigen situatie en zijn aldus niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen over jullie eigen specifieke situatie kunnen wijzigen.

Over de synthese- en discussienota's 'De beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige' en 'Belang van het kind' van het CGVS dient opgemerkt te worden dat dit geen beleidsnota's zijn. Zoals de disclaimers van beide nota's aangeven, betreffen dit documenten die werden opgesteld op basis van een literatuurstudie die werd uitgevoerd door het CGVS. Deze nota's kaderen in een brede reflectie over minderjarigen in de asielprocedure en kunnen dan ook geenszins bijdragen tot het aantonen van een concrete vrees in jouw hoofde ten aanzien van je land van herkomst.

Aangaande de rechtspraak van de CCE betreffende Roma afkomstig uit Kosovo met de Servische nationaliteit dient erop gezwezen te worden dat deze rechtspraak dateert van 2008 en 2009. Hoe dan ook heeft deze rechtspraak geen precedentswaarde en dient elk verzoek op individuele merites onderzocht te worden.

Je advocaat legde eveneens een rapport neer dat werd opgesteld door de centrumdirecteur van het gesloten centrum 127bis betreffende de toestand van jou en je broer en zussen en waaruit blijkt dat jullie onverzorgd waren en een leerachterstand vertoonden. Je advocaat wenst hiermee aan te tonen dat je moeder begeleiding en ondersteuning nodig heeft bij jullie opvoeding, die zij in Servië niet kan krijgen. Er dient opgemerkt te worden dat dit rapport werd opgesteld op een moment dat jij en je gezin zich al jaren in een precair, illegaal verblijf bevonden. Hierbij dient ten slotte verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen omtrent het door jouw moeder aangehaalde gebrek aan sociaal netwerk in Servië en dient eveneens verwezen te worden naar bovenvermelde initiatieven die bestaan in Subotica ter ondersteuning van teruggekeerde Roma.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, is in kopie als bijlage aan jouw administratief dossier toegevoegd.

De documenten die werden neergelegd ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Je geboorteakte bewijst je identiteit, die hier niet betwist wordt. Het schrijven van je advocaat, het attest van Dr. D.(...) B.(...), het verslag van de centrumdirecteur, de weigering tot terugname van je vader door de Servische overheid en de neergelegde rapporten werden alle reeds hierboven besproken.

Uit hetgeen voorafgaat, wordt je de internationale bescherming geweigerd. Er werden namelijk geen substantiële redenen opgegeven om je land van herkomst in jouw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of jij voor erkenning als persoon

die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat je afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik je verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit jouw dossier kom ik tot de vaststelling dat jij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder kom je niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Vooreerst vraagt verzoekster dat volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof wordt gesteld: “Worden de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet geschonden door Servië als een veilig land beschouwen, conform de lijst gepubliceerd op 27.12.2017, zonder onderscheid, voor zowel de Servische onderdanen als voor de Servische onderdanen van Roma-origine?”

Zij motiveert deze vraag als volgt: “Overeenkomstig artikel 57/6/1 Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekster behandeld volgens een “versnelde procedure” omdat Servië als een veilig land wordt beschouwd op basis van het Koninklijk besluit van 17.12.2017.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd als er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging en er geen risico op ernstige schade bestaat.

Om te bepalen of een land veilig is, wordt rekening gehouden met de wettelijke toestand, de toepassing van het recht en met de algemene politieke omstandigheden in het land.

De volgende landen worden op dit ogenblik als veilige landen van herkomst beschouwd: Albanië, Bosnië-Herzegovina, FYROM, Kosovo, Montenegro, Servië, India en Georgië. Dit betreffen dezelfde landen als deze die worden vermeld in het koninklijk besluit van 3 augustus 2016.

Deze lijst wordt minstens eenmaal per jaar herzien en kan aan de hand van de meest recente situatie in het land worden gewijzigd.

Voor de burgers van een land dat op de lijst van veilige landen van herkomst staat, geldt het vermoeden dat internationale bescherming niet nodig is. Daarom moeten de asielzoekers uit die landen elementen voorleggen die duidelijk aantonen dat hun land in hun geval niet als veilig kan worden beschouwd.

Verzoekster meent echter dat het vermoeden dat internationale bescherming niet nodig zou zijn, niet kan worden toegepast op Roma's afkomstig uit Kosovo zonder de artikelen 10,11 en 191 Grondwet te schenden.

Volgens de informatie van verwerende partij zelf, worden Roma's in Servië vervolgd omwille van hun etnische afkomst.

Zo leest men in het COI Focus rapport van januari 2017 over Roma's:

“beperkte vooruitgang is geboekt en dat Roma blijven kampen met discriminatie, sociale uitsluiting en een hoge werkloosheid. De Roma als groep en in het bijzonder Roma vrouwen, worden het vaakst gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. (...)

De Roma gemeenschap wordt hiernaast hoofdzakelijk geconfronteerd met problemen in de domeinen gezondheidszorg, werk, huisvesting en- voor een deel van hen- het ontbreken van persoonlijke documenten. Op het gebied van de gezondheidszorg en het verstrekken van persoonlijke documenten werd in de laatste jaren aanzienlijke vooruitgang geboekt maar de uitgangspositie was dermate slecht, dat de in te halen achterstand ook nu nog blijft. De werkloosheid onder de Roma blijft torenhoog, en door Het zeer beperkte sociale zekerheidsstelsel leven velen van hen in extreme armoede.” (COI Focus januari 2017, dossier cgvs, pagina 16, eigen onderlijning).

Op grond van het gelijkheidsprincipe en discriminatieverbod kan men gelijke situaties niet op een andere manier behandelen noch verschillende situaties op eenzelfde manier behandelen.

Servische onderdanen kunnen niet gelijkgesteld worden met Servische onderdanen die tot de Roma etnie behoren. Bijgevolg kan men deze twee categorieën personen niet op dezelfde manier behandelen.”

2.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, geeft verzoekster vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna zij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster merkt vooraf op dat de opmerking in de bestreden beslissing dat haar moeder niet op de hoogte zou zijn van de risico's die zijzelf zou lopen in Servië niet relevant is. De vraag in dit dossier betreft immers niet of haar moeder op de hoogte is van de ernstige moeilijkheden die verzoekster zou meemaken in Servië - land dat haar moeder overigens zelf al 8 jaar geleden heeft verlaten - maar of de mensenrechtenschendingen die verzoekster in Servië zou meemaken een gegronde vrees uitmaken in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vraag is of socio-economische redenen of redenen in verband met het gebrek aan toegang tot onderwijs wegens hun ernst de uitdrukking of het gevolg zijn van vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In die zin, gezien verzoekster nog nooit één voet in Servië heeft gezet, is de vrees die ze uit uiteraard "hypothetisch". De taak van verwerende partij is echter om de vrees ingeval van terugkeer te onderzoeken. Een vrees veronderstelt dus sowieso het uiten van een hypothetisch, toekomstige gebeurtenis. Het is volgens verzoekster dus logisch dat zij een "hypothetische" vrees uit. Dit is naar haar mening in geen geval een reden voor verwerende partij om de asielaanvraag te weigeren. Verzoekster benadrukt in dit verband nog dat een gegronde vrees voor vervolging niet betekent dat er zekerheid dient te zijn omtrent het feit dat iemand vervolgd zou worden ingeval van terugkeer, een redelijke kans is voldoende. Verzoekster verwijst naar algemene rapporten maar toont naar eigen zeggen ook aan dat de algemeen beschreven situatie in deze rapporten op haar specifieke individuele situatie van toepassing zullen zijn in geval van terugkeer. Men kan dus niet stellen dat zij haar vrees niet *in concreto* zou aantonen, aldus verzoekster.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat zij aan de hand van een uitgebreide stukkenbundel een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat ze als jong Roma kind in Servië vreesde slachtoffer te worden van racistisch geweld, geen toegang te zullen hebben tot onderwijs, geen toegang te zullen hebben tot gezondheidszorg, geen toegang te zullen hebben tot huisvesting, in extreme armoede te zullen terechtkomen en slachtoffer te worden van gedwongen prostitutie en/of gedwongen huwelijk. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar gehoor twee nota's neerlegde opgesteld door verwerende partij betreffende de behandeling van asielaanvragen ingediend door (begeleide) minderjarigen. Volgens deze nota's, waarvan verwerende partij thans stelt dat deze enkel kaderen in een brede reflectie over minderjarigen, kan er geen twijfel zijn dat de socio-economische situatie van uiterst kwetsbare asielzoekers zoals minderjarigen, een gegronde vrees voor vervolging kan uitmaken of minstens reële risico's kan teweeg brengen op ernstige schade (zie stuk 2). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijzend naar het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, kan ingeroepen worden wanneer een uiterst kwetsbare persoon een ernstige socio-economische situatie inroept. Hierbij is het irrelevant wat de oorzaak is die aan de oorsprong ligt van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM, zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaken D tegen VK en recenter in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland. Verzoekster meent dat dit voor haar het geval zal zijn gezien het profiel van het gezin. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de risico's die verzoekster aanhaalt niet concreet zouden worden aangetoond, ze hypothetisch zijn en dat er NGO's ter plaatse zijn die haar kunnen helpen om naar school te kunnen gaan. Verzoekster verwijst in dit verband op de samenwerkingsplicht in hoofde van verwerende partij. Onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, wijst verzoekster erop dat het in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder van een minderjarige, immers de verplichte taak van de asielinstanties is om niet enkel de asielzoeker te horen maar ook om samen te werken bij de feitenvaststellingen en de vergaring van informatie. Volgens het Hof van Justitie houdt de

samenwerkingsplicht concreet in dat *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.”* In casu dient te worden vastgesteld dat gezien de jonge leeftijd van de kinderen en hun vasthouding, de samenwerkingsplicht in hoofde van verwerende partij nog belangrijker is. Verzoekster licht toe dat zij immers zelf geen informatie kan vergaren vanuit het gesloten centrum en als minderjarige, terwijl verwerende partij dit wel kan. Ook hier dient volgens verzoekster te worden vastgesteld dat de motivering volgens hetwelk de vrees “hypothetisch” zou zijn, in strijd is met de samenwerkingsplicht. Verwerende partij kan immers concreet nagaan en contacten leggen in Servië teneinde de ingeroepen vrees te onderzoeken, aldus nog verzoekster, die te dezen nog verwijst naar artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat de bestreden beslissing niet de vrees onderzoekt die zij heeft geuit om geen toegang te hebben tot gezondheidszorg, huisvesting, onderwijs en de vrees om in ernstige armoede terecht te zullen komen. Er wordt enkel gesteld dat de Servische overheid: *“(…) formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociale-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,…”* Verzoekster voert aan dat het *“formuleren”* van concrete plannen in 2016 in geen geval afbreuk doet aan de realiteit ter plaatse. Verwerende partij mocht bijgevolg niet enkel kijken naar de politieke plannen van de Servische overheid maar diende een onderzoek te voeren naar de actuele realiteit ter plaatse. Verzoekster benadrukt dat zij heel wat recente rapporten heeft aangehaald waaruit blijkt dat de meerderheid van Roma nog steeds slachtoffer zijn van ernstige armoede en geen toegang hebben tot onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en werk. Dit ondanks de geformuleerde plannen in 2016. Zo leest men duidelijk in het administratief dossier van verwerende partij dat: *“beperkte vooruitgang is geboekt en dat Roma blijven kampen met discriminatie, sociale uitsluiting en een hoge werkloosheid. De Roma als groep en in het bijzonder Roma vrouwen, worden het vaakst gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. (…)* *De Roma gemeenschap wordt hiernaast hoofdzakelijk geconfronteerd met problemen in de domeinen gezondheidszorg, werk, huisvesting en- voor een deel van hen- het ontbreken van persoonlijke documenten. Op het gebied van de gezondheidszorg en het verstrekken van persoonlijke documenten werd in de laatste jaren aanzienlijke vooruitgang geboekt maar de uitgangspositie was dermate slecht, dat de in te halen achterstand ook nu nog blijft. De werkloosheid onder de Roma blijft torenhoog, en door Het zeer beperkte sociale zekerheidsstelsel leven velen van hen in extreme armoede.”* (COI Focus januari 2017, dossier cgvs, pagina 16, eigen onderlijning). Verzoekster meent dat op basis van deze informatie de nood aan bescherming in haar hoofde overduidelijk is. Nergens leest men echter dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl dit zogenaamd de informatie zou moeten zijn waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. Dit is manifest niet het geval. Men heeft enkel actief op google gezocht naar organisaties in Servië die actief zouden zijn rond Roma, zonder concreet na te gaan wat er met het gezin zal gebeuren en zonder na te gaan wat alle mensenrechtenorganisaties rapporteren over het lot van Roma in Servië. Los van bovenvermeld COI Focus rapport, bevat het administratief dossier geen enkel ander rapport van een mensenrechtenorganisatie of andere gespecialiseerde organisatie over de concrete situatie en moeilijkheden ter plaatse. Verzoekster kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat haar asielaanvraag niet op een onafhankelijke wijze werd onderzocht maar dat men selectief op zoek is gegaan naar informatie die zou moeten aantonen dat ze ter plaatse hulp kan krijgen van NGO's. De (politieke) context in dewelke de bestreden beslissing werd genomen versterkt dit: verzoekster en haar familie is het eerste gezin dat in ons land wordt vastgehouden sinds jaren. De verantwoordelijke staatssecretaris stelde omtrent het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, voordat de bestreden beslissing werd genomen: *“Begin vorige week commentarieerde de staatssecretaris ook uitgebreid de asielaanvraag die een van de kinderen van dit gezin had ingediend.”* *Die mensen worden opgestoot door advocaten om te blijven procederen”,* zei hij. *“Ze zullen geen asiel krijgen, dus dat gezin moet terug.”* (eigen onderlijning). Verzoekster kan dan ook alleen vaststellen dat verwerende partij heeft beslist geen bescherming te geven op grond van een beslissing die de realiteit in Servië volledig ontkend en waarbij de verantwoordelijke staatssecretaris al op voorhand de beslissing kende, en stelt zich de vraag of er dan wel sprake kan zijn van een serieus en onafhankelijk onderzoek. Verzoekster vervolgt dat men het miskennen en ontkennen van de fundamentele basisrechten van Roma kinderen terugvindt in alle andere rapporten over de Roma minderheid in Servië. Zo wijst zij erop dat het VN Kinderrechtencomité in een rapport van 7 maart 2017 (Concluding observations on the combined second and third periodic reports of Serbia, CRC/C/SRB/CO/2-3) stelt dat ondanks de door de

autoriteiten genomen initiatieven, discriminatie van Roma (kinderen) in het onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg nog steeds bestaat, evenals ernstige armoede. Verzoekster herinnert verwerende partij eraan dat zij 3 jaar geleden veroordeeld werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende een gezin met minderjarige kinderen, tevens Roma, afkomstig uit Servië (EHRM, *V.M tegen België*, 7 juli 2015, overgemaakt aan de Grote Kamer). Omtrent de situatie in Servië voor Roma stelt het Hof in voormeld arrest zeer duidelijk: .

*“Quant à la situation en Serbie, pays que les requérants avaient fui, la Cour dispose de plusieurs rapports indiquant que les Serbes d'**origine rom** **faisaient l'objet de discriminations en Serbie, qu'ils y vivaient dans des conditions déplorables, et qu'ils n'avaient pas accès aux soins de santé, au logement ou à l'éducation (voir paragraphes 110-112, ci-dessus)**. Il faut de l'avis de la Cour combiner ces informations aux allégations de discrimination et de mauvais traitements subis en Serbie que les requérants ont fait valoir devant les autorités d'asile belges (voir, ci-dessus, paragraphes 12 et 22) et aux facteurs de vulnérabilité propres aux requérants du fait de la présence d'une jeune fille sévèrement handicapée et de jeunes enfants dont un nourrisson. Ces éléments pris dans leur ensemble suffisent à la Cour pour considérer que les griefs relatifs aux risques en cas de retour en Serbie étaient défendables. (...)”* (wij onderlijnen, § 190). Onder de paragrafen 110-112 verwees het Hof naar de monitoring van het European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) betreffende de discriminatie in Servië ten aanzien van Roma. Ondertussen vond een nieuwe monitoring plaats en werd een rapport gepubliceerd in 2017. De vaststellingen zijn nog steeds alarmerend. Betreffende de toegang tot huisvesting, water en elektriciteit voor Roma stelt het rapport dat de gemaakte inspanningen door Servië ruimschoots onvoldoende zijn en ECRI besluit dat er hier sprake is van structurele discriminatie. Ook aangaande toegang tot gezondheidszorg is er sprake van discriminatie, in het bijzonder voor vrouwen en kinderen, zo blijkt uit een recent rapport van de organisatie OSAR betreffende het lot van Roma gezinnen (OSAR, *Serbie: enregistrement et accès aux services de santé pour les Roms de retour ayant la nationalité kosovare*, 10 maart 2016), waaruit verzoekster een passage citeert. Zij voegt hieraan toe dat indien een gezin geen vaste woonplaats heeft in Servië en geen identiteitsdocumenten kan krijgen, ze op basis van de Servische regelgeving geen toegang kunnen hebben tot gezondheidszorg, werk of andere sociale voorzieningen. Terugkeerders dienen zich dus in te schrijven op een vast adres (waar?) om een identiteitskaart te kunnen aanvragen. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, is het hebben van een paspoort dus niet voldoende om toegang te hebben tot gezondheidszorg. Tenslotte verwijst verzoekster opnieuw naar de COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er slechts beperkte sociale voorzieningen zijn waardoor de kans op extreme armoede groot is (COI Focus januari 2017, dossier cgvs, pagina 16). Concreet betekent dit voor verzoekster en haar gezin dat ze zelfs geen steun zouden kunnen krijgen van de overheid, ook al is deze steun miniem en onvoldoende om een menswaardig leven te kunnen leiden. Verzoekster is geboren in België en heeft naar eigen zeggen geen familie meer in Servië. Een paspoort werd door de Servische autoriteiten afgeleverd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het terugnameakkoord (paspoort afgeleverd op 07.08.2018, een week voordat verzoekster werd gearresteerd, zonder voorafgaandelijke akkoord). Verzoekster noch haar broer en zussen beschikken echter over een Servische identiteitskaart noch over een vaste woonplaats in Servië. Dit zal volgens haar ook niet opgelost geraken eens in Servië aangezien ze nergens naartoe kunnen. Verzoekster verduidelijkt dat het Servisch wetboek inzake nationaliteit in zijn artikel 7, 4) inderdaad voorziet dat een kind, geboren buiten het Servisch grondgebied, waarvan één van de ouders de Servische nationaliteit heeft, de Servische nationaliteit kan krijgen indien beide ouders hiervoor hun akkoord geven. Verzoekster stelt dat haar vader niet kan worden toegelaten tot het Servisch grondgebied. Indien verzoekster en haar moeder een identiteitskaart zouden kunnen aanvragen bij de Servische autoriteiten, zal volgens haar de vraag worden gesteld naar het akkoord van de vader. Verzoekster zal dit naar eigen zeggen niet geregeld krijgen.

Verzoekster voegt hieraan toe dat zij dringend een psychologische begeleiding nodig heeft omwille van het trauma van de arrestatie en detentie (gedurende 1 maand). Dit blijkt uit een medisch rapport dd. 17.08.2018 (stuk 3). Omtrent dit verslag stelt de bestreden beslissing dat verwerende partij zich niet dient uit te spreken over de vasthouding. Dit is ook niet wat gevraagd werd. Verwerende partij diende echter rekening te houden met het individueel profiel van verzoekster: een jong meisje dat getraumatiseerd is en een psychologische begeleiding nodig heeft. Uit het verslag dd. 24.08.2018 van Mevrouw V.V., verantwoordelijke personeelsbeleid en communicatie, ook overgemaakt aan verwerende partij, blijkt dat verzoekster en haar broer en zussen een slecht gebit hebben, geen propere kleren droegen bij hun arrestatie en luizen hadden. Ook dit werd gecommuniceerd aan verwerende partij voor het nemen van de beslissing om erop te wijzen dat verzoekster en de andere kinderen zeer kwetsbaar zijn en nood hebben aan hulp. Hiermee werd echter geen rekening gehouden.

Zoals reeds aangegeven, behoort de kwestie van de toegang tot fundamentele basisrechten voor minderjarigen naar mening van verzoekster weldegelijk tot de taak van verwerende partij in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming gelet op de artikelen 48/3 § 2 b) en f) en 48/4 b) van de Vreemdelingenwet. Uit bovenvermelde rapporten blijkt dat plannen van de Servische overheid vandaag onvoldoende zijn en dat deze risico's dus zeer ernstig en serieus zijn. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter aangegeven hoe verzoekster concreet zal weten te overleven eens in Servië. Er wordt zelfs geen sociale zekerheidsinstelling of NGO vermeld die het gezin zou kunnen opvangen. Alle mensenrechtenrapporten vermelden overigens de extreme armoede in de welke de Roma leven. Indien NGO's dit zouden kunnen verhelpen, zouden de rapporten een heel andere vaststelling maken, aldus verzoekster, die stelt dat dit overigens niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dan ook dat, gezien haar profiel en bovenvermelde informatie omtrent Roma in Servië, er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Volgende elementen eigen aan verzoekster maken haar extra kwetsbaar: geboren in België, afwezigheid van een mannelijke beschermfiguur, geen kennis van de Servische taal, vrouwelijk geslacht, geen netwerk ter plaatse, nood aan psychologische begeleiding. Verzoekster loopt naar eigen zeggen concreet het risico om op straat te belanden met haar broer en zussen en te moeten bedelen of zich te moeten prostitueren om te kunnen overleven. Zij citeert in dit verband een passage uit het "2018 Trafficking in Persons Report – Serbia" van United States Department of State van 28 juni 2018. Ook het risico op gedwongen huwelijk is voor verzoekster, als minderjarige, kwetsbare Roma zonder netwerk in Servië, bijzonder groot. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeksters moeder ook op zeer jonge leeftijd is getrouwd en ze niet in staat zou zijn om haar dochter te beschermen. Verzoekster wijst erop dat in vele gevallen van gedwongen huwelijken zelfs de ouders de actor van vervolging zijn. Dit is naar mening van verzoekster zeker en vast niet uit te sluiten. Hierdoor wordt nogmaals de opmerking van verwerende partij dat verzoeksters moeder de vrees voor haar dochter niet inroept absurd en zelfs gevaarlijk gezien de bescherming ook tegen haar nodig zou kunnen zijn. Verzoekster hekelt dat verwerende partij dit niet in rekening heeft genomen. De beslissing omtrent de broer van verzoekster, R., is op exact dezelfde manier gemotiveerd terwijl verzoekster als vrouw risico's loopt. Verwerende partij verwijt verzoekster enkel naar algemene rapporten te verwijzen, doch het is verwerende partij die geen rekening houdt met haar individueel profiel. Minstens moet worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de vereisten van een nauwkeurig onderzoek in de zin van artikel 3 EVRM, in het bijzonder gezien het nakend verwijderingsrisico. Verzoekster wijst erop dat de bijlage 13septies op grond waarvan zij en haar gezin oorspronkelijk werden vastgehouden, enkel vermeldt dat de asielaanvraag van haar moeder in 2012 negatief werd afgesloten. Dit was voordat verzoekster geboren was. Op geen enkel ogenblik werd dus door de Dienst Vreemdelingenzaken het risico op schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoekster onderzocht waardoor huidige procedure een uiterst nauwkeurig en nauwgezet onderzoek vereist. Verzoekster herinnert aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. tegen Zweden waarbij duidelijk gesteld werd dat de asieliinstanties rekening moeten houden met de objectieve risico's. Deze rechtspraak vindt men ook terug bij de Raad (arrest nr. 122.669 van 17 april 2014) en ook UNHCR stelt dat de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning. In het bijzonder betreffende asielaanvragen ingediend door kinderen stelt UNHCR: *"1-1. Both objective and subjective factors are relevant to establish whether or not a child applicant has a well-founded fear of persecution.²⁵ An accurate assessment requires both an up-to-date analysis and knowledge of child-specific circumstances in the country of origin, including of existing child protection services. Dismissing a child's claim based on the assumption that perpetrators would not take a child's views seriously or consider them a real threat could be erroneous. It may be the case that a child is unable to express fear when this would be expected or, conversely, exaggerates the fear. In such circumstances, decision makers must make an objective assessment of the risk that the child would face, regardless of that child's fear. This would require consideration of evidence from a wide array of sources, including child-specific country of origin information*

"73. (...) If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt. 143" Gelet op de situatie van Roma en verwerende partij dit in geen geval tegenspreekt, dient verzoekster naar haar mening beschermd te worden.

Verzoekster stelt vervolgens vast dat, volgens de bestreden beslissing, haar moeder niet zou weten dat Roma kinderen in Servië niet naar school kunnen en dat NGO's het gezin zouden kunnen helpen om naar school te gaan. Er wordt daarbij verwezen naar de organisaties Ekumenska Humanitarna Organizacija en Roma Educational Centre. Omtrent de organisatie Ekumenska Humanitarna

Organizacija, (ook onder de naam Ecumenical Humanitarian Organisation gekend) leest men omtrent de activiteiten in het administratief dossier van verwerende partij: *“A meeting already took place in mid-August with external partners in order to identify good activities among existing models and instruments to work with students. Mentoring opportunities for children, as well as cooperation with families are also foreseen in the project, which includes the translation of degrees for school recognition. The project is co-financed by Diakonie Württemberg, along with the German protestant development agency Brot für die Welt.”* Verzoekster wijst erop dat deze informatie dateert van 9 september 2016 en voert aan dat het onduidelijk is wat er na de vergadering werd beslist en of dat een Roma kind effectief door de organisatie werd geholpen om naar school te kunnen gaan. Omtrent de NGO Roma Educational Centre leest men op de website van de organisatie: *“The members of the non-governmental organization “Roma education centre” are young Roma and Non-Roma, volunteers and professional youth workers from Slovakia. Our mission is to facilitate communication and understanding between Roma communities and the majority and to support mobility, civic participation and empowerment of Roma and non-Roma youth on local, national and international levels. We believe in creating of a common good based on trust and mutual respect between Roma and non-Roma youth. Furthermore, we support less experienced organisations concerning methodological questions and project management.”* Verzoekster werpt op dat dit extreem vaag is. De organisatie richt zich op het ontwikkelen van sensibiliseringscampagnes tussen de Roma gemeenschap en het ontwikkelen van empowerment. Dit is zeker een goede zaak maar *empowerment* zal er niet voor zorgen dat verzoekster concreet een dak boven haar hoofd zal hebben, zal kunnen eten en voorzien in haar basishygiëne. Noch zal ze geld krijgen om schoolmateriaal te kopen. Verzoekster verwijst nogmaals naar hoger aangehaald rapport van ECRI van 2017, waaruit blijkt dat de meerderheid van Roma kinderen niet naar school kunnen gaan in Servië of minstens geen enkel diploma behalen. Verzoekster meent dat uit de door haar aangehaalde objectieve informatie duidelijk blijkt dat de kern van haar recht op onderwijs zal worden aangetast in geval van terugkeer. Dit komt volgens haar neer op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekster voert hieraan toe dat zij 6 jaar oud is en geen woord Servisch spreekt. Het staat voor verzoekster vast, rekening houdend met bovenvermelde statistieken en haar leven in België, dat zij niet in staat zal zijn om haar achterstand in te halen en tegelijk een school vinden waar ze als Roma kind zal kunnen worden ingeschreven. Gezien de kans dat ze in grote armoede zullen terechtkomen, is de kans zeer groot dat haar moeder niet zal kunnen betalen voor de school. Verzoekster besluit: *“Gelet op deze informatie, waarvan verwerende partij op de hoogte van was, kan er geen sprake zijn van zorgvuldig, nauwkeurig onderzoek in de zin van artikel 3 EVRM, in het bijzonder gezien het nakend verwijderingsrisico.*

Enkel verwijzen naar NGO's, kan in geen geval beantwoorden aan een ernstig onderzoek indien alle objectieve rapporten verwijzen naar een alarmerende situatie op het vlak van de mensenrechten.

Voorts komt dit neer op een schending van artikel 48/5 § 2 Vreemdelingenwet (zie infra, derde onderdeel).

Gelet op het uiterst kwetsbaar gezin, meent verzoekster dat het tekort aan toegang tot fundamentele basisrechten zoals gezondheidszorg, huisvesting, onderwijs en het ontbreken van een sociale zekerheid om het gezin toe te laten enig inkomen te hebben, komt neer op een vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, minstens ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.”

Vervolgens gaat verzoekster in op het risico op racistisch geweld dat zij in Servië zou lopen. Volgens de bestreden beslissing zou dit risico hypothetisch zijn, is de Servische overheid de laatste jaren grondig hervormd geweest en kunnen minderheden een bescherming krijgen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit stemt volgens verzoekster echter niet overeen met de informatie over de concrete situatie ter plaatse. Zij verwijst in dit verband naar de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en naar voornoemd rapport van ECRI, waarin het groot risico op haatmisdrijven in hoofde van de Roma gemeenschap wordt onderstreept en waarin wordt gesteld dat er geen toepassing wordt gemaakt van de nieuwe wetgeving inzake haatmisdrijven.

In een tweede onderdeel laat verzoekster gelden als volgt: *“Volgens de bestreden beslissing, zou het feit dat verzoekster vader niet naar Servië kan gaan, niet kaderen in de asielpprocedure en zou de afwezigheid van een netwerk ter plaatse niet aannemelijk zijn.*

Omtrent de vader staat vast dat hij geen toegang zal krijgen tot het Servisch grondgebied. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, hangt dit niet af van het stellen van enige administratieve formaliteiten.

Men heeft tot drie keer toe getracht Mijnheer terug te sturen. Twee maal naar Servië en één maal naar Kosovo.

Servië heeft de Belgische autoriteiten in kennis gesteld van het feit dat hij geen Servische onderdaan is, tenzij alsnog een geboorteakte zou kunnen worden voorgelegd. Mijnheer beschikt niet over een geboorteakte, zoals zijn broers en zussen. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Het is dus definitief onmogelijk geworden voor verzoekster vader om toegang te krijgen tot het Servisch grondgebied. Er anders over oordelen is manifest onredelijk en in strijd met de stukken van het dossier.

Zelfs indien men zou stellen dat hij misschien ooit in een verre toekomst een geboorteakte zou kunnen bekomen, quod certe non, dient te worden vastgesteld dat verzoekster vandaag het risico loopt te worden verwijderd naar Servië, zonder haar vader.

Deze manifeste inbreuk op het gezinsleven van verzoekster kadert niet enkel in de bescherming voorzien in artikel 8 EVRM, maar ook 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeksters moeder zou alleen moeten instaan voor haar 4 minderjarige kinderen, terwijl ze geen huis heeft om naartoe te gaan, geen familie en geen enkel perspectief of werk (zie supra, eerste onderdeel).

De afwezigheid van de vader van verzoekster is bijgevolg weldegelijk een belangrijk element in het kader van huidige asielaanvraag waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden terwijl dit het kwetsbaar profiel versterkt.

Wat verder de afwezigheid van een sociaal netwerk ter plaatse betreft, stelt verwerende partij dat dit niet aannemelijk zou worden gemaakt.

Verzoeksters moeder heeft uitgelegd Servië op 16 jarige leeftijd te hebben verlaten en niet meer te zijn teruggekeerd, Haar gezin heeft ook Servië verlaten voor Duitsland en Frankrijk. Ze heeft niemand meer in Servië.

De familie van verzoeksters vader bevindt zich in België.

Verzoekster heeft geen documenten kunnen neerleggen die dit bewijzen.

Zoals tijdens het gehoor aangegeven, is dit materieel onmogelijk voor verzoekster gezin de vader opgesloten is, het gezin in detentie is en een groot deel van de familie in illegaal verblijf is:

“Ik (advocaat) wil ook graag terugkeren op het gegeven dat de moeder van mevrouw met kinderen in Duitsland verblijft.

Mevrouw kent haar adres en heeft dan met sociaal assistente gezocht naar specifieke adres: de familie zou leven in X. We hebben geprobeerd om via de administratie attest van samenwoning te verkrijgen maar de familie zelf moet daar omgaan en wij kunnen dit niet bekomen, wij zouden willen vragen aan CGVS om contact op te nemen met Duitse autoriteiten op basis van deze informatie zodat kan worden nagegaan wat het statuut is van die mensen in Duitsland. Wij menen ook dat mevrouw het nodige doet op grond van samenwerkingsplicht rekening houdend met haar omstandigheden hier in detentie.”

Daarentegen is verwerende partij in staat deze informatie na te gaan. Meer bepaald ten minste nagaan of er asielaanvragen werden ingediend door de familie van verzoekster moeder in Duitsland en Frankrijk, zoals ze heeft verklaard.

Hierover wordt niets vermeld in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier.

Gelet op het kwetsbaar profiel van verzoekster en het gegeven dat verwerende partij deze informatie weldegelijk kan bekomen, schendt de beslissing artikel 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

In de zaak Singh tegen België, stelde het Hof dat het weigeren een onderzoek te voeren naar een document van de UNHCR, wat de asielinstanties perfect konden doen, een schending inhoudt van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Verzoekster meent dat dit in casu ook het geval is.”

In een derde onderdeel merkt verzoekster op dat in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen naar NGO's die het gezin ter plaatse zou kunnen helpen en dat het administratief dossier ook een lijst van NGO's bevat die actief zouden zijn in Subotica. Zoals reeds boven vermeld, blijkt uit het administratief dossier van verwerende partij dat deze NGO's actief zouden zijn rond de communicatie tussen Roma gemeenschappen en de Roma willen helpen rond empowerment. Het zijn echter geen “eerstelijns” hulpdiensten. Zelfs indien men zou aannemen dat een NGO haar in staat zou stellen een menswaardig leven te leiden en haar toegang te verlenen tot fundamentele basisrechten, *quod certe non*, beantwoordt dit naar mening van verzoekster niet aan de vereisten van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document “*Synthese- en discussienota. De beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige.*” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een medisch rapport dd. 17 augustus 2018.

Ter terechtzitting van 13 september 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een document van de stad Bremerhaven waaruit blijkt dat de familie van haar moeder zich in Duitsland

bevindt, een sociaal rapport over verzoeksters gezin van Centre de Médiation des Gens du Voyage et des Roms dd. 5 september 2018, mailverkeer van verzoeksters advocaat met de NGO Praxis en rapporten van een kinderpsychiater betreffende verzoekster, haar broer en zussen dd. 7 september 2018.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Case RS 2018-001 Servië van 12 september 2018 gevoegd. Ter terechtzitting van 13 september 2018 wordt een aangepaste versie van deze COI Case neergelegd.

Op 20 september 2018 maakt verwerende partij aan de Raad een schriftelijk verslag over met betrekking tot de door verzoekende partij ter terechtzitting van 13 september 2018 neergelegde nota. Ter terechtzitting van 1 oktober 2018 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met het gehoorverslag CGVS van verzoekende partij haar moeder van 27 november 2012, het gehoorverslag CGVS van haar vader van 27 november 2012, de verklaring bij DVZ van verzoekende partij haar moeder van 12 november 2012, en een fotokopie van het paspoort van de moeder van verzoekende partij geldig van 29 juni 2010 tot 29 juni 2020 (de aanvullende nota is enkel in dit dossier toegevoegd).

2.3.3. Op 28 september 2018 legt verzoekende partij een replieknota neer. Ter terechtzitting van 1 oktober 2018 legt verzoekende partij de vertalingen neer van de "Duldung" en een attest van een Roma vereniging van 25 juli 2014 over de familie van de moeder van verzoekende partij (deze stukken worden enkel aan dit dossier toegevoegd).

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing van 31 augustus 2018 waarbij een verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2018 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

- b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”*

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.7. In zoverre verzoekster kritiek uit op het feit dat Servië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en betoogt dat Servië voor Roma niet als een veilig land kan worden bestempeld omdat zij er vervolgd worden omwille van hun etnische afkomst, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming ongegrond wordt verklaard. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn/haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn/haar verzoek om internationale bescherming ongegrond worden verklaard, hetgeen *in casu* in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Verzoekster vraagt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Worden de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet geschonden door Servië als een veilig land beschouwen, conform de lijst gepubliceerd op 27.12.2017, zonder onderscheid, voor zowel de Servische onderdanen als voor de Servische onderdanen van Roma-origine?”*. Op deze vraag wordt niet ingegaan. De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

4° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, van artikel 143, § 1, van de Grondwet.

§ 1bis. Van het toepassingsgebied van dit artikel worden uitgesloten de wetten, de decreten en de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regels waardoor een constituerend verdrag betreffende de Europese Unie of het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of een Aanvullend Protocol bij dit Verdrag instemming verkrijgt.

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden :

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een

artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

§ 3. Behalve wanneer ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel met een van de in § 1 bedoelde regels of artikelen van de Grondwet en geen vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Hof aanhangig is, is een rechtscollege zowel in het geval de vordering spoedeisend is en de uitspraak over de vordering slechts een voorlopig karakter heeft, als in het geval het een procedure ter beoordeling van de handhaving van de voorlopige hechtenis betreft, er niet toe gehouden een prejudiciële vraag te stellen.

§ 4. Wanneer voor een rechtscollege de schending wordt opgeworpen door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van een grondrecht dat op geheel of gedeeltelijk analoge wijze is gewaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet en in een bepaling van Europees of internationaal recht, dient het rechtscollege eerst aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de verenigbaarheid met de bepaling uit titel II van de Grondwet. Indien voor het rechtscollege slechts de schending van de bepaling van Europees of internationaal recht wordt opgeworpen, dient het rechtscollege, zelfs ambtshalve, na te gaan of titel II van de Grondwet een geheel of gedeeltelijk analoge bepaling bevat. Deze verplichtingen doen geen afbreuk aan de mogelijkheid van het rechtscollege om, tegelijkertijd of op een later tijdstip, ook een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

In afwijking van het eerste lid geldt de verplichting een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof niet :

1° in de gevallen bedoeld in de paragrafen 2 en 3;

2° wanneer het rechtscollege oordeelt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden is;

3° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van een internationaal rechtscollege blijkt dat de bepaling uit het Europees of internationaal recht klaarblijkelijk geschonden is;

4° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk geschonden is."

De Raad is van oordeel dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Servië werd bij koninklijk besluit van 17 december 2017 aangewezen als veilig land van herkomst. Hierbij wordt geen voorbehoud gemaakt bij bepaalde categorieën van Servische onderdanen. De Raad herhaalt te dezen dat de kwalificatie als veilig land van herkomst een weerlegbaar vermoeden betreft en dat het aan een Servische onderdaan, of hij/zij van Roma-origine is of niet, toekomt aan te tonen dat, ondanks zijn/haar afkomst van een veilig land, zijn/haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in deze is dezelfde voor Servische onderdanen als voor Servische onderdanen van Roma-origine. De Raad stelt dan ook vast dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet voorligt. Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

2.8. In de mate verzoekende partij volhoudt dat aan haar Servische nationaliteit moet getwijfeld worden aangezien haar vader, haar grootmoeder en oom niet naar Servië kunnen gerepatrieerd worden en haar familie in Duitsland de Kosovaarse nationaliteit hebben zoals blijkt uit de stukken toegevoegd aan de replieknota, kan zij niet overtuigen. Gelet op hetgeen volgt en mede in aanmerking genomen de vaststelling dat verzoekende partij haar familieleden in België (moeder, vader, grootmoeder en ooms) altijd duidelijk gesteld hebben dat zij de Servische nationaliteit hebben is de Raad van oordeel dat verzoekende partij de Servische nationaliteit heeft.

Het is *in casu* duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van

herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt om de pertinente een draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.8.1. Verzoekster meent dat zij in Servië het slachtoffer zal worden van discriminatie en racistisch geweld en dat haar fundamentele basisrechten er miskend zullen worden.

Zij koppelt haar vrees grotendeels aan het feit dat zij in Servië geen familiaal netwerk meer heeft, waardoor zij het risico loopt om op straat te belanden en in ernstige armoede terecht te komen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de stelling dat verzoekster en haar gezin in Servië *de facto* geen familie of geen sociaal netwerk meer zouden hebben of zouden kunnen hebben niet kan overtuigen: *“Je moeder verklaarde vooreerst dat jullie in Servië geen familiale steun meer hebben aangezien al haar familieleden in het buitenland verblijven (CGVS, p. 6). Hierover dient opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van je moeder blijkt dat slechts één broer en twee zussen van haar in respectievelijk Duitsland of Frankrijk over een verblijfsstatuut beschikken (CGVS, p. 3, 10-11). Haar ouders en overige broers en zussen verblijven volgens haar verklaringen momenteel allen zonder verblijfsdocumenten in Duitsland (CGVS, p. 10-11). Gelet op het feit dat het grootste deel van de familie van je moeder geen verblijfsrecht heeft in een ander land buiten Servië, kan niet zonder meer geconcludeerd worden dat je moeder in Servië de facto niet over een sociaal netwerk zou kunnen beschikken. Dat je moeder geen familie of geen sociaal netwerk meer zou hebben of zou kunnen hebben in Servië is hoe dan ook een blote bewering die niet kan overtuigen. In dit kader dient ook verwezen te worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in Subotica, waar je moeder heeft verbleven voor haar vertrek naar België, ngo’s actief zijn en initiatieven ondernomen worden om Roma, en specifiek Roma die gedwongen terugkeren uit West-Europa, te ondersteunen. Zo heeft de Ekumenska Humanitarna Organizacija (Ecumical Humanitarian Organisation) een lopend project om teruggekeerde Roma te ondersteunen. Ook de ngo Roma Education Centre is op dit vlak actief en voorziet in juridische bijstand betreffende het verkrijgen van documenten evenals ondersteuning bij de integratie van de kinderen in het Servische onderwijsstelsel. Het Roma Education Centre heeft eveneens als missie om de levensomstandigheden van de Roma te verbeteren en hen meer te betrekken bij het lokale beleid. Bovendien snijdt het argument van je moeder dat zij over geen sociaal netwerk zou beschikken bij terugkeer naar Servië geen hout, gezien de reeds aanwezige Roma-gemeenschap in Subotica, de aanwezigheid van de hiervoor vermelde ngo’s die Roma ondersteunen en gezien er niet van je moeder wordt verwacht dat zij zich met haar kinderen elders in Servië, buiten haar regio van herkomst, zou vestigen.”*

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Zij volhardt in de verklaringen dat de familieleden van haar moeder in Duitsland of Frankrijk verblijven en dat de familie van haar vader zich in België bevindt. Ter terechtzitting van 13 september 2018 legt verzoekster een document neer van de stad Bremerhaven, waaruit blijkt dat de familie van haar moeder zich inderdaad in Duitsland bevindt. Uit dit document kan echter niet blijken of de verblijfsstatus van deze familieleden in Duitsland legaal of illegaal is. Ook in de aanvullende nota wordt hieromtrent geen enkele toelichting gegeven. Verzoeksters moeder verklaarde in dit verband tijdens het persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2018: *“Uw familie die in Duitsland en in Frankrijk woont, hebben zij daar een statuut? Mijn grote broer wel, mijn zus, ik weet niet juist. En uw ouders? Nee, ze moeten nog wachten. (...) Ik zou graag nog eens al uw familieleden overlopen en hun statuut in Europa. Uw vader H.(...) in Duitsland, nog geen papieren. Hij wacht. Enkel mijn broer en zussen hebben verblijfsvergunning, mijn vader niet. Heeft uw vader asielaanvraag ingediend, of op wat wacht hij precies? Dat weet ik niet, niet gevraagd. Uw moeder? Ook niet. Nog niet? Als mijn vader het krijgt dan mijn moeder ook ze zijn samen. Broer B.(...) Die heeft papieren. Op basis waarvan heeft hij die gekregen? Dat weet ik niet, ik heb het niet gevraagd, ik heb niet vaak contact met hem. (...) Uw broer I.(...) (...) Is in Duitsland? Ja. Heeft hij papieren? Nee nog niet, ik weet het niet, denk het niet. (...) Dan hebt u nog andere zussen, wie zijn dat? V.(...) is in Frankrijk. Heeft zij daar papieren, i weet het niet, geen contact met haar. (...) Andere zussen? B.(...) is ook getrouwd. Geen kinderen. In Duitsland. Geen papieren. Andere zus heet T.(...). Zij heeft wel verblijfsdocumenten. Geen kinderen.”* (p. 3-4 en p. 9-11). Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verschillende familieleden van verzoeksters moeder momenteel zonder verblijfsdocumenten in Duitsland verblijven en hun verblijf aldaar dus precair is. Dit blijkt tevens uit de bijkomende documenten die verzoekende partij bij haar replieknota voegt, met name de “Duldung”. Uit de vertaling kan opgemaakt worden dat er weliswaar een “opschorting van uitzetting” is, maar daarop staat duidelijk dat het document “geen verblijfsvergunning” is en “de houder (...) verplicht

(is) het land te verlaten!” In de mate verzoekende partij stelt dat uit deze documenten ook blijkt dat de familie van haar moeder in Duitsland de Kosovaarse nationaliteit hebben, leest de Raad “dat de persoonlijke gegevens (...) gebaseerd (zijn) op de eigen informatie van de houder”. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de moeder van verzoekster zelf verklaarde dat zij geboren werd in Dobranja (wordt ook bevestigd in het paspoort), de laatste 5 jaar voor haar komst naar België in Subotica woonde met haar familie, zij de rest van haar leven doorgebracht heeft in Novipazar, en haar ouders in Subotica verblijven (verklaringen DVZ 12 november 2012). De moeder van verzoekster is tevens in het bezit van een geldig Servisch paspoort. De beweringen in de replieknota dat de familie van verzoeksters moeder altijd in Kosovo heeft geleefd, vervolgens naar Montenegro vluchtte, dan naar Subotica ging om een paspoort te bekomen zodat verzoeksters moeder na het huwelijk zou kunnen reizen, spreken de verklaringen afgelegd naar aanleiding van haar asielaanvraag in 2012 tegen en komen ook niet overeen met haar verklaringen naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoekster op 28 augustus 2018. Daar bevestigt verzoeksters moeder dat zij in Subotica woonden in een huis dat van haar vader was. In de replieknota plots voorhouden dat de nationaliteit van haar moeder en de familie niet werd onderzocht en zij eigenlijk altijd in Kosovo hebben geleefd kan niet worden aangenomen.

Aangezien deze familieleden actueel geen verblijfsrecht hebben in Duitsland, is het de Raad niet duidelijk waarom zij verzoekster en haar gezin niet in Servië zouden kunnen vervoegen. De Raad wijst er voorts op dat de familieleden van verzoekster die in België verblijven (de schoonmoeder en twee schoonbroers van haar moeder) ook allen illegaal op het grondgebied verblijven, wat nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, en dat niets hen verhindert om verzoekster, haar broer R., haar zussen S. en Z. en haar moeder te vergezellen bij een terugkeer naar Servië. De Raad merkt in dit verband op dat in het verzoekschrift dat door verzoeksters moeder bij de Raad werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd uiteengezet dat de “schoonfamilie” van verzoeksters moeder de “familie” van de kinderen is: hun grootouders, tante en/of ooms, dat de kinderen immers samen woonden met de oma en de twee broers van de vader van de kinderen, en dat de kinderen een zeer sterke band hebben met de familie van hun vader, in het bijzonder met de oma en met de broer van D.H. die gedurende zijn afwezigheid de vadersrol wat heeft overgenomen (zie arrest nr. 207 956 van 21 augustus 2018 in de zaak RvV X / IV). Er mag in deze geschetste omstandigheden dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat haar eigen familie de verantwoordelijkheid zou opnemen bij een terugkeer van verzoekster en haar gezin naar Servië. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeksters niet langer volhouden dat zij *de facto* in Servië geen familiaal netwerk heeft of kan hebben. In de bestreden beslissing wordt bovendien correct verwezen naar informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat in Subotica, waar verzoeksters moeder heeft verbleven tot aan haar vertrek naar België, een grote Roma-gemeenschap aanwezig is, alsook dat er NGO's actief zijn en initiatieven worden ondernomen om Roma, en specifiek Roma die gedwongen terugkeren uit West-Europa, te ondersteunen. Deze informatie wordt door verzoekster niet met andersluidende informatie ontkracht. Aangezien het profiel van verzoeksters moeder als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen die niet kan rekenen op de steun van haar familie of een sociaal netwerk aldus niet aannemelijk wordt gemaakt, kan evenmin worden besloten dat verzoekster in Servië het slachtoffer zou worden van vervolging of ernstige schade (hierin begrepen haar vrees geen toegang te zullen hebben tot huisvesting, gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen, in extreme armoede te zullen terechtkomen, op straat te zullen belanden en te zullen moeten bedelen of zich prostitueren om te kunnen overleven) ten gevolge van haar kwetsbaar profiel als minderjarige dat onlosmakelijk verbonden is met haar familiale situatie en het profiel van haar moeder. Waar verzoekster nog stelt dat de commissaris-generaal niet eens heeft onderzocht op welke wijze zij dan wel van Belgrado naar Subotica zal moeten reizen, repliceert de verwerende partij terecht dat het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt geen onderzoek te hebben verricht naar het statuut van haar familieleden in Duitsland en Frankrijk en zij in dit verband verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen

van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker om internationale bescherming vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij zich in een vergelijkbare positie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. *In casu* werd verzoeksters verzoek om internationale bescherming immers niet afgewezen omwille van twijfels omtrent haar voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch omdat de door haar aangehaalde vrees ongegrond werd bevonden.

2.8.2. In de bestreden beslissing wordt voorts correct uiteengezet als volgt: *“Je moeder verklaarde eveneens dat haar man, jouw vader, in België verblijft en niet kan terugkeren naar Servië (CGVS, p. 13). Een poging tot terugname in het kader van een mogelijke repatriëring werd door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken immers verworpen op 7 april 2017. Je advocate legde hiervan een attest neer. Er dient vastgesteld te worden dat in dit attest vermeld staat dat je vader enkel kan teruggenomen worden indien hij een geboorteakte voorlegt of een ander document dat aantoont dat hij de zoon is van D.(...) S.(...) en H.(...) R.(...). Deze laatsten, je grootouders, legden in het kader van hun asielaanvraag destijds wel identiteitsdocumenten neer die aantoonde dat zij beiden over de Servische nationaliteit beschikten (zie beslissing CGVS ‘weigering van in overwegingname’ van S.(...) D.(...) d.d. 16/08/2012, toegevoegd aan het administratief dossier). Het voorgelegde attest en het feit dat de poging tot terugname op dat moment faalde zijn dan ook onvoldoende om te kunnen concluderen dat je vader, als zoon van ouders met de Servische nationaliteit en als vader van kinderen met de Servische nationaliteit, niet beschikt of, mits het ondernemen van de nodige stappen, niet kan beschikken over de Servische nationaliteit en dat hij bijgevolg onmogelijk terug zou kunnen keren naar Servië zoals wordt aangehaald in het schrijven van je advocaat, d.d. 23 augustus 2018 (p. 4). Je moeder haalde nog aan dat zij wenst hier bij haar man te kunnen blijven (CGVS, p. 7), maar zij verliest hierbij uit het oog dat voorliggende beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van jou en je familieleden te verhinderen of te bemoeilijken. Het doel van de asielprocedure is om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst om één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Voorliggende beslissing houdt bijgevolg enkel in dat een internationale beschermingsstatus wordt geweigerd, maar houdt geenszins een absoluut verbod in voor jou of je moeder om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven volgens de geëigende procedures, noch heeft deze beslissing tot gevolg dat jij of je moeder definitief van je vader zouden worden gescheiden. Ook het argument van je advocaat in haar schrijven d.d. 23 augustus 2018 (p. 4) dat je enkel op je moeder kan vertrouwen voor familiale steun, gezien je vader zich in de gevangenis in België bevindt, kan - gelet op hetgeen hiervoor werd vermeld over je moeder die niet zou kunnen beschikken over een sociaal netwerk of familiale steun - niet worden weerhouden. Het CGVS erkent je inherent kwetsbare profiel als minderjarige en bracht dit profiel ook in rekening bij de beoordeling van de door jou ingeroepen vrees net als de situatie van kwetsbare kinderen in Servië en het hoger belang van het kind. Er moet echter ook op gewezen worden dat je een begeleide minderjarige bent en er bij de beoordeling van de door jou ingeroepen vrees zodoende ook rekening gehouden moet worden met je persoonlijke familiale situatie. Aangezien je moeder haar kwetsbare profiel als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen die niet kan rekenen op de steun van haar familie of een sociaal netwerk niet aannemelijk wist te maken, zoals hiervoor uiteengezet, kan evenmin besloten worden dat je bij terugkeer het slachtoffer zou worden van vervolging of ernstige schade ten gevolge van je kwetsbare profiel als minderjarige dat onlosmakelijk verbonden is met je familiale situatie en het profiel van je moeder. In die zin is de opmerking van je advocaat in haar schrijven d.d. 23 augustus 2018 (p. 11) dat het risico bestaat dat je in een instelling zou kunnen terechtkomen en van je moeder zou worden gescheiden, gezien de afwezigheid van je vader en de preciaire materiële situatie waarin je zou terechtkomen, louter speculatief, die zij verder niet in concreto aantoont.”*

Verzoekster betwist deze overwegingen. Volgens haar staat het vast dat haar vader geen toegang zal krijgen tot het Servisch grondgebied. Zij wijst erop dat Servië de Belgische autoriteiten in kennis heeft gesteld van het feit dat haar vader geen Servische onderdaan is, tenzij alsnog een geboorteakte zou kunnen worden voorgelegd, en stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat haar vader niet beschikt over een geboorteakte, waardoor het voor hem definitief onmogelijk geworden is om toegang te krijgen tot het Servisch grondgebied. Opnieuw slaagt verzoekster er niet in te overtuigen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeksters vader in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat hij op 26 juli 2012 indiende reeds verklaarde niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat hij niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt omdat hij nooit in Servië werd geregistreerd. Op 30 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. In deze beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan voormelde beweringen van verzoeksters vader: “(...) *Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkele vrees koestert ten opzichte van Servië. U zou er naar eigen zeggen niet naar kunnen terugkeren omdat u niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt omdat u nooit in Servië werd geregistreerd (cgvs, p.4). Deze bewering gaat echter in tegen eerdere verklaringen van uw moeder in het kader van haar verschillende asielverzoeken. Zij stelde immers over een Servische geboorteakte (cgvs [D. S.] 15/02/2000, p. 1) te beschikken. Uw moeder stelde tijdens een later gehoor ook dat haar kinderen weldegelijk over Servische geboorteaktes beschikten, maar dat alles ‘daar’ (i.e. in haar land van herkomst) gebeven was (cgvs [D. S.] 05/03/2007, p.4). Hieraan dient te worden toegevoegd dat uw vader, die momenteel in Servië verblijft (cgvs, p. 3), over een Servisch paspoort beschikt dat geldig is tot 21 juni 2014. Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat u nooit door de Servische autoriteiten zou zijn geregistreerd. Bijgevolg kan dit gebrek aan registratie niet als een hindernis voor een terugkeer naar Servië worden aanzien.*” De Raad volgde deze beoordeling in arrest nr. 99 037 van 18 maart 2013: “(...) *Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, en meer specifiek uit de door verzoeker op 23 november 2012 ondertekende vragenlijst, blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde een Servisch onderdaan te zijn. (...)*

Verzoeker betoogt dat hij niet geregistreerd is in Servië en dat hij derhalve niet naar dat land kan terugkeren. Verweerder heeft evenwel aangegeven geen geloof te hechten aan deze stelling en heeft er hierbij op gewezen dat verzoekers moeder, toen zij gehoord werd ingevolge haar asielaanvraag, aangaf dat zij over de geboorteaktes van haar kinderen beschikte. De vaststelling van verweerder vindt steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Verzoekers standpunt dat zijn moeder een analfabete vrouw is “van een zekere leeftijd” – verzoekers moeder is vijfendertig jaar oud – en dat zij geen standpunt kan innemen over zijn administratieve situatie doet geen afbreuk aan het de correcte vaststelling van verweerder dat zijn moeder wel degelijk verklaarde dat er geboorteaktes werden opgesteld.

Waar verzoeker stelt dat uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat een aantal van zijn broers en zussen niet geregistreerd zijn in de Servische Republiek kan de Raad enkel opmerken dat deze stukken geen betrekking hebben op verzoeker zelf en dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing hoe dan ook dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent de registratie van zijn geboorte in strijd zijn met deze van zijn moeder en het gegeven dat hij in gebreke bleef om zijn standpunt met bewijsstukken te staven volstaan om te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij niet zou zijn geregistreerd in de Servische Republiek. Verzoekers kritiek op het feit dat verweerder tevens aangaf dat ook uit het feit dat zijn vader een Servisch paspoort heeft kan worden afgeleid dat hij in Servië is geregistreerd – een standpunt waarvan de logica ook de Raad ontgaat – is niet dienend. Kritiek gericht tegen een overtollig motief in een beslissing kan namelijk niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.” Gelet op de verklaringen die de moeder van verzoeksters vader heeft afgelegd, namelijk dat er voor haar kinderen wel degelijk geboorteaktes werden opgesteld, ziet de Raad niet in waarom verzoeksters vader dit document niet zou kunnen bekomen. Uit niets blijkt overigens dat hij hiertoe enige inspanning zou hebben gedaan. Integendeel, verzoeksters moeder verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op 28 augustus 2018 uitdrukkelijk dat haar partner nog niet naar de Servische ambassade was geweest om identiteitsdocumenten proberen te verkrijgen (p. 9). Dat verzoeksters vader niet over de nodige documenten beschikt, lijkt naar het oordeel van de Raad dan ook niet zozeer een kwestie van onmogelijkheid doch eerder van onwil in zijn hoofde, dit om een mogelijke repatriëring naar Servië te verhinderen.

Daarnaast kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat haar vader niet over een geboorteakte beschikt, net zoals zijn broers en zussen. Uit de stukken vervat in het administratief dossier blijkt dat Servische autoriteiten slechts hebben gesteld dat dat “*op basis van de verstrekte inlichtingen*” niet kon worden vast gesteld of de personen in kwestie Servische onderdanen zijn en waarbij gevraagd wordt om aanvullende inlichtingen over te maken om de

afstamming ten aanzien van H. R. (vader) en S.D. (moeder) te kunnen bepalen. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift, blijkt derhalve geenszins dat de Servische autoriteiten reeds definitief hebben beslist dat verzoeksters vader niet kan terugkeren naar de Servische republiek. Een dergelijke stellingname lijkt trouwens ook niet zomaar mogelijk te zijn omdat vaststaat dat de vader van verzoeksters vader beschikte over een door de Servische autoriteiten afgegeven paspoort, de Servische autoriteiten zich akkoord verklaarden om ook de moeder van verzoeksters vader in het bezit te stellen van een reistitel en artikel 7 van de Nationaliteitswet van de Servische republiek bepaalt dat een persoon de Servische nationaliteit verwerft wanneer zijn beide ouders Servische staatsburgers zijn of wanneer één van zijn ouders een Servisch staatsburger is bij de geboorte en deze persoon op het grondgebied van de Servische Republiek werd geboren (zie in deze zin ook arrest nr. 99 037 van 18 maart 2013 in de zaak RVV 117 391/II). De Raad merkt hierbij ook op dat in 's Raads arrest nr. 136 582 van 19 januari 2015 in de zaak RvV 162 241/VIII werd vastgesteld dat verzoeksters vader *“zelf verscheidene malen aangaf een Servisch staatsburger te zijn en dat hij het standpunt van verweerder niet weerlegt dat hij, gelet op het feit dat zijn vader een Servisch staatsburger is en hij voorhoudt in Servië te zijn geboren, op basis van artikel 7 van de Nationaliteitswet van de Servische Republiek, de Servische nationaliteit dient te hebben verworven door afstamming.”* en dat *“het feit dat de Servische autoriteiten in het verleden, bij gebrek aan voldoende overtuigingsstukken, verzoeker geen doorlaatbewijs konden afleveren om naar Servië terug te keren niet impliceert dat hij effectief in de onmogelijkheid is om naar dat land terug te keren. Nergens blijkt namelijk dat verzoeker de Servische autoriteiten op de hoogte stelde van de nationaliteit van zijn ouders en hieromtrent de nodige bewijsstukken overmaakte en met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van de artikel 7 van de Nationaliteitswet van de Servische Republiek zijn aanspraken op de Servische nationaliteit liet gelden.”*

Verzoekster merkt nog op dat, zelfs indien men zou stellen dat haar vader misschien ooit in een verre toekomst een geboorteakte zou kunnen bekomen, *quod certe non*, zij vandaag het risico loopt te worden verwijderd naar Servië, zonder haar vader. Dit vormt volgens verzoekster niet alleen een inbreuk op haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, maar ook in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt te dezen dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing waarbij een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt verklaard, en die geen verwijderingsmaatregel bevat, houdt geen schending in van artikel 8 EVRM. In zoverre verzoekster in dit verband ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zij toelicht dat haar moeder in Servië alleen zou moeten instaan voor haar vier minderjarige kinderen, terwijl ze geen huis heeft om naartoe te gaan, en geen familie en geen enkel perspectief of werk heeft, en betoogt dat de afwezigheid van haar vader dus wel degelijk een belangrijk element is in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aangezien dit haar kwetsbaar profiel versterkt, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.8.1. op grond waarvan werd besloten dat verzoeksters moeder haar kwetsbare profiel als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen die in Servië niet kan rekenen op de steun van haar familie of een sociaal netwerk niet aannemelijk heeft gemaakt zodat evenmin kan worden besloten dat verzoekster in Servië het slachtoffer zou worden van vervolging of ernstige schade ten gevolge van haar kwetsbaar profiel als minderjarige dat onlosmakelijk verbonden is met haar familiale situatie en het profiel van haar moeder.

2.8.3. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing het volgende wordt opgemerkt: *“Betreffende de verklaringen van jou en van je moeder dat je in België geboren bent, hier opgegroeid bent en dat je hier naar school wenst te gaan (CGVS, p. 6, 8) dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het CGVS is enkel bevoegd je eventueel risico bij een terugkeer naar je land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je je, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure (artikel 9 bis),*

wenden tot de bevoegde overheidsinstantie, de Dienst Vreemdelingenzaken.” Deze motieven blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8.4. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, zoals ook blijkt uit de verschillende rapporten waaruit verzoekster citeert in haar verzoekschrift. Er mag niet aan statistieken, algemene rapporten en vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisatie worden voorbijgegaan, doch dit betekent niet dat enkel een verwijzing naar dergelijke statistieken en rapporten zou volstaan om aan te tonen dat verzoekster in Servië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat volgt.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster, noch haar moeder maakten doorheen hun verklaringen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en verzoekster brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De loutere verwijzing naar de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en naar algemene rapporten van het VN Kinderrechtencomité, ECRI, OSAR en US Department of State kan te dezen immers niet volstaan. De loutere vaststellingen dat het percentage schoolgaande kinderen bij Roma lager ligt dan bij de Servische bevolking, dat veel Roma in extreme armoede leven en te kampen hebben met discriminatie, sociale uitsluiting en werkloosheid, toont dit evenmin aan.

De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeksters vader, toen hij op 27 november 2012 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, verklaarde geen problemen te hebben in Servië en aangaf slechts een verzoek om internationale bescherming in te dienen teneinde over documenten te kunnen beschikken die hem toegang zouden kunnen verstrekken tot de Belgische arbeidsmarkt. Bovendien stelt de Raad in voornoemd arrest in arrest nr. 99 037 van 18 maart 2013 vast: *“Ook verzoekers verwijzing naar een aantal incidenten in de Servische Republiek en zijn toelichting inzake zijn “profiel” zijn niet dienstig, gelet op het feit dat hij zelf tijdens zijn gehoor aan verweerder verklaarde van oordeel te zijn dat hem in zijn land “niets” zou overkomen.”* Ook verzoeksters moeder stelde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming nooit problemen te hebben gekend in Servië en enkel, net als haar partner, internationale bescherming te vragen in de hoop Belgische identiteitsdocumenten te bemachtigen. Dat verzoeksters ouders als Roma in Servië nooit noemenswaardige problemen hebben gekend is veelzeggend en bevestigt reeds het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de algemene situatie voor Roma in Servië niet van dien aard is om te besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat de moeilijke socio-economische situatie waarin heel wat Roma in Servië zich bevinden en de discriminatie die zij op meerdere vlakken kunnen ondervinden het gevolg zijn van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma. Zo spelen bijvoorbeeld ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, enz. evenzeer een rol. De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter

verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, betreft het geenszins het louter formuleren van plannen en strategieën zoals verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift, doch werd dankzij diverse initiatieven wel degelijk reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie zodat niet kan worden gesteld dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de realiteit ter plaatse. In meerdere gemeenten, waaronder Subotica, lopen er lokale actieplannen voor de integratie van de Roma met de financiële steun van de Europese Unie. Deze projecten worden niet alleen uitgewerkt maar ook uitgevoerd. In Subotica zijn er bovendien NGO's actief om Roma en heel specifiek Roma die gedwongen terugkeren uit West-Europa te ondersteunen. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift betreft het hier wel degelijk "eerstelijns" hulpdiensten. Deze NGO's voorzien immers onder meer in juridische bijstand betreffende het verkrijgen van documenten en bieden ondersteuning bij de integratie van kinderen in het Servische onderwijssysteem. Tevens trachten zij de levensomstandigheden van de Roma te verbeteren en de Roma te integreren op de arbeidsmarkt. Twee van deze NGO's, zijnde de Ekumenska Humanitarna Organizacija (Ecumical Humanitarian Organisation) het Roma Education Centre, worden in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk vermeld zodat verzoekster in het verzoekschrift niet ernstig kan voorhouden dat nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven hoe zij concreet zal weten te overleven in Servië en dat zelfs geen sociale zekerheidsinstelling of NGO wordt vermeld die het gezin zou kunnen opvangen. In zoverre verzoekster er nog op wijst dat alle mensenrechtenrapporten de extreme armoede vermelden in dewelke de Roma leven, en zij hieruit concludeert dat NGO's dit niet kunnen verhelpen, benadrukt de Raad dat de integratie van Roma in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kan worden doch een werk van lange adem betreft. Verzoekster kan echter niet ernstig ontkennen dat hiertoe de afgelopen jaren, in samenwerking van de in Subotica aanwezige NGO's met de (lokale) autoriteiten tal van projecten werden opgestart en uitgevoerd, en dat er reeds op verschillende vlakken grote vooruitgang werd geboekt. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift tracht om de impact van de in Subotica aanwezige NGO's en hun inspanningen om de levensomstandigheden van Roma te verbeteren, te minimaliseren.

Mede gelet op het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in de Raad te overtuigen waar zij stelt dat zij in Servië geen identiteitsdocumenten zal krijgen, waardoor ze geen toegang zal kunnen hebben tot gezondheidszorg, werk of andere sociale voorzieningen. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster beschikt over de Servische nationaliteit, dit gelet op hoger aangehaalde Servische Nationaliteitswet, de onder punt 2.8.2. gedane vaststellingen betreffende de nationaliteit van haar vader, het gegeven dat haar moeder beschikt over een geldig Servisch paspoort en het feit dat Servië zich akkoord heeft verklaard met een terugnameverzoek van de Belgische Staat voor verzoekster en haar broer en zussen. Mits de nodige administratieve stappen bij de bevoegde Servische diensten kunnen dus identiteitsdocumenten worden geregeld. Er dient in dit verband op gewezen dat de vaststelling dat verzoeksters moeder over een geldig Servisch paspoort beschikt aantoonde dat zij, minstens via haar familie, in zekere mate vertrouwd is met de Servische autoriteiten. De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoeksters moeder zich desgevallend kan laten bijstaan door de in Subotica aanwezige NGO's die Roma die terugkeren uit West-Europa ondersteunen in onder andere het verkrijgen van documenten. Waar verzoekster onder verwijzing naar een rapport van OSAR aanhaalt dat men geen identiteitskaart kan aanvragen wanneer men niet is ingeschreven op een vast adres en stelt dat zij en haar gezin niet beschikken over een vaste woonplaats in Servië en zij nergens naartoe kunnen, verwijst de Raad andermaal naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.8.1. op grond waarvan werd besloten dat verzoeksters moeder haar kwetsbare profiel als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen die niet kan rekenen op de steun van haar familie of een sociaal netwerk niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien dient nogmaals herhaald dat er in Subotica NGO's actief zijn om Roma die gedwongen terugkeren uit West-Europa te ondersteunen. Dat het gezin in geval van terugkeer naar Servië nergens naar toe zou kunnen, kan de Raad aldus niet overtuigen. Verzoekster werpt daarnaast op dat indien zij en haar moeder een identiteitskaart aanvragen bij de Servische autoriteiten, de vraag zal worden gesteld naar het akkoord van de vader, die niet kan toegelaten worden tot het Servisch grondgebied. Zij verwijst ter staving van haar betoog naar artikel 7, 4) van de Servische nationaliteitswet. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk waarom verzoekster meent haar betoog kracht te kunnen bijzetten met een verwijzing naar de Servische nationaliteitswet. De Raad herhaalt dat verzoekster immers beschikt over de Servische nationaliteit, gelet op voormelde Servische Nationaliteitswet, hoger gedane vaststellingen betreffende de nationaliteit van haar vader, het gegeven dat haar moeder beschikt over een geldig Servisch paspoort en het feit dat Servië akkoord ging met een terugnameverzoek. Op basis hiervan kan

zij de nodige documenten aanvragen. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoeksters vader überhaupt geen toestemming zou kunnen geven – mocht dit al nodig zijn – voor het aanvragen van een identiteitskaart voor verzoekster en haar broer en zussen.

Voorts kan de loutere vaststelling dat veel Roma kinderen in Servië niet naar school gaan of geen diploma behalen, zoals blijkt uit de door verzoekster aangehaalde informatie, bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat zij in Servië geen toegang zal hebben tot onderwijs. De Raad benadrukt te dezen dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het lage percentage schoolgaande kinderen bij Roma mede dient te verklaard te worden door culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald. De Raad wijst in dit verband op de verklaringen die verzoeksters moeder heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2018. Gevraagd of zij in Subotica ooit naar school is gegaan, antwoordde zij: *“Eén keer ben ik geweest, dan was ik bang om te gaan, dan niet meer geweest. Mijn moeder heeft gezegd dat ik niet moest gaan want er waren mensen die me lastig vielen.”* (p. 4). Deze uitspraak, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeksters moeder wel degelijk toegang had tot onderwijs, sluit aan bij voormelde informatie en bij het in de aanvullende nota geciteerde rapport van de NGO Praxis, waarin wordt gesteld dat scholing van meisjes in de Roma-cultuur als onnodig wordt beschouwd en op gespannen voet staat met de opgelegde traditionele rol van de vrouw. Dat het percentage schoolgaande kinderen bij Roma lager ligt dan bij de Servische bevolking moet, zoals hoger reeds gesteld, dan ook mede in het licht van deze culturele tradities worden beschouwd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarnaast dat meerdere gemeenten in Servië, waaronder Subotica, lokale actieplannen voor de integratie van Roma hebben aangenomen en dat met steun van de Europese Unie projecten ter bevordering van de inclusie van Roma, onder meer in het onderwijs, worden uitgewerkt en uitgevoerd. Ook wordt er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat in Subotica meerdere initiatieven bestaan om Roma die terugkeren uit West-Europa bij te staan bij re-integratie. Zo heeft de organisatie ‘Ekumenska Humanitarna Organizacija (Ecumenical Humanitarian Organisation) een project lopen waarbij het specifiek de kinderen van teruggekeerde Roma bijstaat in meerdere gemeenten, waaronder Subotica. Ook de NGO Roma Educational Centre is op dit vlak actief en voorziet onder meer ondersteuning bij de integratie van de kinderen in het Servische onderwijssysteem. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de informatie omtrent de organisatie ‘Ekumenska Humanitarna Organizacija (Ecumenical Humanitarian Organisation) dateert van 9 september 2016 en dat het onduidelijk is wat er na de vergadering werd beslist en of een Roma kind effectief door de organisatie werd geholpen om naar school te kunnen gaan. Verzoekster beperkt zich echter tot een selectieve lezing van de informatie terug te vinden in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat het project ter ondersteuning van Roma loopt voor de periode 2016-2019 en dat een van de actiepunten van het project de ondersteuning van Roma kinderen van terugkerende migranten is, onder meer in de gemeente Subotica. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat het Roma Educational Centre (REC) zeer goed werk verricht in de gemeente Subotica. Ze is een interface tussen Roma-ouders, leraren en niet-Roma-ouders om het wederzijdse wantrouwen te overwinnen. Ze richt ouderraden op in scholen waar Roma zijn vertegenwoordigd. De REC heeft ook aangedrongen op de opleiding van Roma-leraren. Ze heeft tevens geld ingezameld om te helpen bij het herstellen van vervallen delen van scholen. Volgens de gegevens van de REC uit 2006 was 61% van de Romakinderen tussen 7 en 14 jaar oud al opgenomen in het schoolsysteem, wat gelet op de diepgewortelde culturele tradities een hele prestatie is van zowel de REC als de lokale overheid. Deze informatie kan bezwaarlijk als vaag worden bestempeld zoals verzoekster stelt in haar verzoekschrift. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat in de lokale basisschool meer dan 100 Roma kinderen zijn ingeschreven en dat er een Roma-assistent is. Bovendien blijkt uit de COI Case RS 2018-001 van 12 september 2018 dat de integratie van terugkerende Roma kinderen naar Subotica goed verloopt. Hoewel de NGO Praxis beklemtoont dat ze de door haar verschaft informatie heeft gekregen van een pedagoog van één school in Subotica en van het REC – waarvan kan worden aangenomen dat deze organisatie als ervaringsdeskundige op het terrein goed geplaatst is om informatie te kunnen verschaffen over de integratie van terugkerende Roma kinderen in het onderwijs – en dat Praxis zelf geen werk heeft verricht met kinderen van terugkeerders in Subotica, blijkt uit het door deze NGO geformuleerde antwoord op de vraag van Cedoca dat de integratie van terugkerende Roma-kinderen naar Subotica goed verloopt, dat er tot nu toe geen problemen werden gemeld om kinderen in te schrijven in het schoolsysteem en dat ook kinderen die in het buitenland zijn geboren en die niet over Servische documenten beschikken naar school kunnen gaan. In deze informatie wordt tevens de actieve bijdrage van het REC inzake toegang tot het onderwijs in Subotica voor Roma-kinderen benadrukt. Verzoekster kan in de aanvullende nota aldus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat men uit de e-mail van Praxis niet kan afleiden dat zij en haar broer en zussen naar school zouden kunnen gaan, temeer uit de door haar geciteerde passage blijkt dat Servië het hoogst aantal Roma kinderen telt die

zijn ingeschreven in het basisonderwijs (84%). Dat de meeste Roma kinderen, en dan vooral meisjes, het secundair onderwijs niet afwerken en geen hoger onderwijs volgen, dient zoals hoger reeds gesteld mede verklaard te worden door culturele tradities. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in de Raad te overtuigen dat zij in Servië geen toegang tot onderwijs zou kunnen krijgen of dat zij hierbij moeilijkheden zou kunnen ondervinden omwille van haar Roma-etnie. Gelet op verzoeksters jonge leeftijd en nog jongere leeftijd van haar broer en zussen, kan bovendien bezwaarlijk worden aangenomen dat zij niet meer in staat zouden zijn om zich de Servische taal eigen te maken. Aan verzoeksters moeder werd tijdens het persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2018 overigens gevraagd *“Uw kinderen zijn nog jong, zouden zij in geval van terugkeer de Servische taal en dergelijke niet kunnen leren daar?”*, waarop zij antwoordde *“Ja, ze kunnen gaan naar school en de taal leren, maar hoe gaan ze naar school gaan, we hebben geen huis, we moeten op straat slapen, ik heb het al gezegd. Ik denk dat u het niet begrijpt. Dat mijn kinderen hier willen blijven, E.(...) heeft gisteren verteld, ze vraagt aan mij, waarom moeten we hier blijven, waarom gaan we niet buiten, waarom gaan we niet naar school, ze heeft alles hier geleerd op school, ze wil hier blijven, in België.”* (p. 7). De Raad leest verder in de notities van het persoonlijk onderhoud nog: *“En betreffende inschrijving in een school, waarom denkt u dat ze niet naar school zouden kunnen gaan daar? De kinderen willen hier graag naar school gaan, niet daar. Zijn er nog andere redenen waarom u denkt dat ze daar niet naar school zouden kunnen gaan? Ik weet het niet, u moet begrijpen dat ik geen huis heb daar, geen dak boven mijn hoofd, als ik dat niet heb, kan ik niet denken, ga ik die inschrijven op school of niet. Toen u in Subotica was, hebt u daar ooit gehoord van Roma kinderen die naar een school enkel voor Roma kinderen moesten gaan, apart van andere kinderen? Neen.”* (p. 12). Uit deze verklaringen komt duidelijk naar voor dat verzoeksters moeder erkent dat haar kinderen in Servië wel degelijk toegang tot onderwijs zullen hebben. De door haar aangehaalde redenen waarom dit *in casu* niet het geval zou zijn, namelijk dat zij in Servië geen huis heeft en zij op straat zullen moeten slapen, kunnen het geheel van wat voorafgaat indachtig niet langer weerhouden worden. Hetzelfde geldt voor de opmerking in het verzoekschrift dat de kans zeer groot is dat verzoeksters moeder niet zal kunnen betalen voor de school, dit gezien de kans dat ze in grote armoede zullen terechtkomen.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om te kunnen beschouwd worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of om gewag te kunnen maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande nog terecht opgemerkt: *“Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is.”*, overwegingen welke in het verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht en aldus door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.8.5. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij een bijzonder groot risico loopt om gedwongen te worden uitgehuwelijkt en zij in dit verband opmerkt dat ook haar moeder op zeer jonge leeftijd is getrouwd, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds correct wordt opgemerkt dat verzoeksters moeder bevestigde dat zij uit vrije wil gehuwd is: *“PO: Toen u naar hier kwam om te trouwen met D.(...), was dat uw eigen wil of van iemand anders? VZ: Ik wilde dat graag.”* (notities persoonlijk onderhoud dd. 28 augustus 2018, p. 14). Uit niets blijkt bovendien dat andere leden van verzoeksters familie wel gedwongen uitgehuwelijkt zouden zijn geweest. Verzoekster haalt in het verzoekschrift en de aanvullende nota informatie aan waaruit blijkt dat de grote meerderheid van jonge Roma vrouwen op 15-jarige leeftijd moeten trouwen, dat huwelijken op een dergelijke jonge leeftijd deel uitmaken van de Roma-traditie, dat armoede een van de belangrijkste redenen is van dergelijke kinder- en gedwongen huwelijken en dat ouders de bruid “verkopen” als een bron van inkomen. Verzoekster suggereert in dit verband dat haar ouders aldus actoren van vervolging kunnen zijn en dat zij daarom mogelijks bescherming tegen hen behoeft. Daargelaten het feit dat verzoekster zich te dezen beperkt tot loutere speculaties van harentwege, dient te worden benadrukt dat uit de door verzoekster geciteerde informatie blijkt dat het fenomeen van vroege kind huwelijken en gedwongen huwelijken cultuurgebonden is. Of een Roma meisje al dan niet wordt uitgehuwelijkt of “verkocht” ligt volledig in handen van de ouders. Aangezien verzoeksters ouders zich beiden in België bevinden, stopt het door verzoekster aangehaalde risico op gedwongen huwelijk niet aan de Servische landsgrenzen. Zo haar vrees in dit verband al op enige grond gestoeld zou zijn, kan met andere woorden niet worden uitgesloten dat zij in België hetzelfde risico loopt. Het toekennen van een internationale

beschermingsstatus in België kan verzoekster derhalve niet doeltreffend beschermen tegen deze vrees die zij stelt te koesteren. De argumentatie in het verzoekschrift met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt gesteld dat de asielinstanties rekening moeten houden met de objectieve risico's, en naar het standpunt van UNHCR ter zake, kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.8.6. De loutere verwijzing naar een rapport van US Department of State kan voorts niet volstaan om *in concreto* aan te tonen dat verzoekster het risico loopt om op straat te belanden met haar broer en zussen en te moeten bedelen of zich te moeten prostitueren om te kunnen overleven.

2.8.7. Verder kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Voorts verklaarde jij dat je in Servië de dood vreest en verklaarde je moeder dat zij vreest dat jullie geslagen zouden worden in Servië (CGVS, p. 7). Je moeder vreest ook dat kinderen in Servië niet met rust gelaten worden (CGVS, p. 12). Naast de vaststelling dat dit alles een puur hypothetische vrees betreft - zo kon je moeder immers niet zeggen wie de kinderen niet met rust zou laten en wat ze precies zouden doen (CGVS, p. 12-13) -, dient opgemerkt te worden dat niets erop wijst dat jullie in geval van problemen met andere burgers in Servië geen beroep zouden kunnen doen op bescherming van de Servische autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor jou en je gezin sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijbehorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter betwisten van deze vaststellingen en overwegingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij brengt met de algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de haatmisdrijven gericht tegen de Roma gemeenschap geen afdoende concrete informatie bij die voormelde motieven in een ander daglicht kan plaatsen. Dat er zich nog steeds incidenten gericht tegen Roma voordoen wordt in het voorgaande niet betwist. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de Roma gemeenschap behoort.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 bepaalt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 doeltreffend en van niet-tijdelijke moet aard zijn en in het algemeen wordt geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De Raad benadrukt te dezen andermaal dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan en waaruit blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in geval van problemen met andere burgers en/of politieagenten in Servië geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Servische autoriteiten. Hoewel er in Servië vandaag de dag nog steeds racistisch geweld plaatsvindt gericht tegen de Roma gemeenschap, kan aldus niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Servië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.8.8. Tot slot haalt verzoekster aan dat zij dringend psychologische begeleiding nodig heeft omwille van het trauma van de arrestatie en detentie gedurende een maand. Zij verwijst in dit verband naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch rapport dd. 17 augustus 2018. Zij wijst er voorts op dat uit het verslag dd. 24 augustus 2018 van mevrouw V.V., verantwoordelijke personeelsbeleid en communicatie, dat werd neergelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, blijkt dat zij en haar broer en zussen een slecht gebit hebben, geen propere kleren droegen bij hun arrestatie en luizen hadden. Dit wijst er volgens verzoekster op dat zij en de andere kinderen zeer kwetsbaar zijn en nood hebben aan hulp. Ook in het als bijlage aan de aanvullende nota gevoegde sociaal rapport over verzoeksters gezin van Centre de Médiation des Gens du Voyage et des Roms dd. 5 september 2018 en in de rapporten van een kinderpsychiater betreffende verzoekster, haar broer en zussen dd. 7 september 2018 wordt geattesteerd dat de kinderen getraumatiseerd zijn en stress ondervinden ten gevolge van hun opsluiting. Deze bevindingen worden nogmaals geattesteerd door Dr. B. Rosenfeld, kinderpsychiater, op 24 september 2018.

Dat de kinderen van het gezin zich in een kwetsbare positie bevinden en te lijden hebben (gehad) onder een vasthouding in een gesloten centrum wordt door de Raad niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De psychische problemen waarmee de kinderen te kampen hebben en die volledig worden toegeschreven aan de omstandigheden van hun vasthouding in een gesloten centrum, houden immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4

van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. *In casu* wordt evenmin aangetoond dat verzoekster in Servië geen toegang zou krijgen tot gezondheidszorg zo zij hieraan nood zou hebben. Verzoeksters moeder verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 28 januari 2018 dat zij, behalve een gebrek aan documenten, geen problemen voorziet om een arts te kunnen consulteren in Servië (p. 12). Onder punt 2.8.4. werd reeds uitvoerig uiteengezet waarom verzoekster er niet in slaagt te overtuigen dat zij in Servië geen identiteitsdocumenten zal krijgen en dat zij daardoor geen toegang zal kunnen hebben tot gezondheidszorg. Uit de door verzoekster voorgelegde medische rapporten, waarin wordt geattesteerd dat verdere psychotherapeutische opvolging noodzakelijk is, blijkt bovendien niet dat de gepaste zorg en behandeling niet in Servië beschikbaar zou zijn, noch dat de aangehaalde medische problemen een terugkeer naar Servië zouden verhinderen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat indien verzoekster zou menen dat er zich in Servië mogelijks problemen zouden kunnen voordoen in de behandeling van haar psychische problemen, zij zich vooralsnog kan wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze procedure is specifiek bedoeld voor de derdelander die louter lijdt aan een ernstige ziekte en die het risico loopt dat zijn/haar gezondheidstoestand verslechtert omdat in zijn/haar land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is. Dergelijke situaties worden expliciet uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het observatieverslag dat werd opgesteld door de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis, waaruit blijkt dat de kinderen onverzorgd waren en een leerachterstand vertonen, en waarmee verzoekster wenst aan te tonen dat haar moeder begeleiding en ondersteuning nodig heeft bij de opvoeding van de kinderen, benadrukt de Raad dat er in de bestreden beslissing reeds terecht op wordt gewezen dat dit verslag werd opgesteld op een moment dat verzoekster en haar gezin zich al jaren in precair, illegaal verblijf bevonden. Het hoeft geen betoog dat een dergelijke situatie uiteraard niet bevorderlijk is voor het welzijn, de gezondheid en de ontwikkeling van de kinderen. Dat verzoeksters moeder in Servië niet de nodige hulp zou kunnen krijgen bij de opvoeding van de kinderen, werd reeds weerlegd onder punt 2.8.1..

2.8.9. Wat betreft verzoeksters opmerkingen dat de vrees die ze uit uiteraard hypothetisch is aangezien ze nog nooit één voet in Servië heeft gezet en dat een vrees sowieso het uiten van een hypothetische, toekomstige gebeurtenis veronderstelt, benadrukt de Raad dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. De vrees van de verzoekende partij moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er echter geenszins in haar vrees te objectiveren.

2.8.10. In zoverre verzoekster nog stelt dat zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een onafhankelijke wijze werd onderzocht en dat dit wordt versterkt door de politieke context in dewelke de bestreden beslissing werd genomen, waarbij de verantwoordelijke staatssecretaris, voordat de bestreden beslissing werd genomen, in de media haar verzoek om internationale bescherming becommentarieerde en zei *“Ze zullen geen asiel krijgen, dus dat gezin moet terug.”*, benadrukt de Raad dat uitspraken van de bevoegde staatssecretaris in de media geen enkele afbreuk doen aan de bevoegdheid, de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk en objectief behandeld zou zijn geweest. Ook uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan geen enkele vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Aangezien verzoekster op generlei wijze aannemelijk maakt dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, wordt een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin aangetoond.

2.8.11. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De algemene rapporten betreffende de situatie van Roma in Servië werden in voorgaande beoordeling in rekening gebracht.

Wat betreft de documenten betreffende een weigering door Servië tot terugname van verzoeksters vader, verwijst de Raad naar wat werd uiteengezet onder punt 2.8.2..

De documenten van de stad Bremerhaven waaruit blijkt dat de familie van verzoeksters moeder zich in Duitsland bevindt, werd onder punt 2.8.1. in aanmerking genomen.

De documenten ("Duldung" en een uittreksel van een geboorteakte) waaruit zou blijken dat de familie van verzoeksters moeder de Kosovaarse nationaliteit heeft, werd onder punt 2.8.1. in aanmerking genomen.

Het attest van de Roma-vereniging van 25 juli 2014 over de vader van verzoeksters moeder, zijn familie en de moeilijkheden die ze gekend hebben in Kosovo en Montenegro, kan bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen en kan evenmin worden aangenomen als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangezien de informatie, aangezien dit attest niet overeenkomt met de gegevens die verzoekster verstrekt heeft aan DVZ op 12 november 2012, namelijk van verzoeksters moeder over haar familie (stuk nr. 3 bij aanvullende nota van het CGVS op de zitting van 1 oktober 2012).

De fotokopie van de eerste bladzijde van het paspoort van de moeder van verzoekster, bevestigt haar Servische nationaliteit.

In het sociaal rapport over verzoeksters gezin van Centre de Médiation des Gens du Voyage et des Roms dd. 5 september 2018, dat werd opgesteld grotendeels op basis van de verklaringen van verzoeksters moeder, wordt er opnieuw onder meer op gewezen dat de kinderen zullen worden gescheiden van hun vader, dat het gezin geen familie meer heeft in Servië en er niet beschikt over huisvesting, dat het gezin in Servië een risico loopt op discriminatie omwille van hun Roma-origine – waarbij wordt verwezen naar de extreme armoede waarin veel Roma in Servië leven en naar de racistische haatmisdrijven die gepleegd worden ten aanzien van de Roma gemeenschap – en dat er in Servië geen garantie bestaat tot toegang tot onderwijs en sociale voorzieningen. De Raad verwijst te dezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet. De inhoud van het neergelegde sociaal rapport is niet van dien aard om het geheel van hoger gedane vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Het mailverkeer van verzoeksters advocaat met de NGO Praxis werd bij de onder punt 2.8.4. gedane beoordeling betrokken.

Het medisch rapport dd. 17 augustus 2018, het observatieverslag dd. 24 augustus 2018 en de rapporten van een kinderpsychiater betreffende verzoekster, haar broer en zussen dd. 7 september 2018 en 24 september 2018 werden onder punt 2.8.8. besproken.

De overige documenten werden in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *"Over de synthese- en discussienota's 'De beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige' en 'Belang van het kind' van het CGVS dient opgemerkt te worden dat dit geen beleidsnota's zijn. Zoals de disclaimers van beide nota's aangeven, betreffen dit documenten die werden opgesteld op basis van een literatuurstudie die werd uitgevoerd door het CGVS. Deze nota's kaderen in een brede reflectie over minderjarigen in de asielprocedure en kunnen dan ook geenszins bijdragen tot het aantonen van een concrete vrees in jouw hoofde ten aanzien van je land van herkomst.*

Aangaande de rechtspraak van de CCE betreffende Roma afkomstig uit Kosovo met de Servische nationaliteit dient erop gezwezen te worden dat deze rechtspraak dateert van 2008 en 2009. Hoe dan ook heeft deze rechtspraak geen precedentswaarde en dient elk verzoek op individuele merites onderzocht te worden.

(...)

Je geboorteakte bewijst je identiteit, die hier niet betwist wordt. (...)"

2.8.12. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van

herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster zelf alsook bij monde van haar moeder en haar advocaat de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en heeft zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.12. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij een verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.13. In de mate verzoekster "In meest ondergeschikte orde" vraagt het beroep te schorsen en volgende prejudiciële vraag te stellen aan het "Hof van Justitie" gaat de Raad er van uit dat dit een materiële fout betreft en verzoekster het "Grondwettelijk Hof" bedoeld.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van drie oktober tweeduizend achttien door de 4de kamer van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. J. BIEBAUT,
mevr. A. VAN ISACKER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS